

ความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ

เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521

ในกลุ่มทักษะ (ภาษาไทย) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ปริญญานิพนธ์

ของ

อุณวารณ มั่นใจ

28 พ.ย. 2534

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการศึกษาพิเศษ

กันยายน 2533

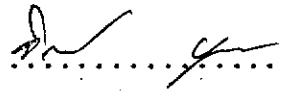
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตและคณะกรรมการลอบไต่พิจารณาปริญญาบัตรฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิตวิชาเอกการศึกษาพิเศษ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณะกรรมการที่ปรึกษา

..... ประธาน

(รศ.ดร.ผดุง อารยะวิญญู)

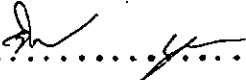
..... กรรมการ

(รศ.จิราภรณ์ บุญสูง)

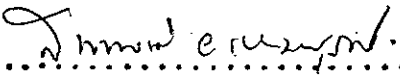
คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน

(รศ.ดร.ผดุง อารยะวิญญู)

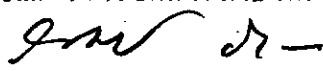
..... กรรมการ

(รศ.จิราภรณ์ บุญสูง)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่ม

(อ.สมพงษ์ พรหมบุญ)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญาบัตรฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการศึกษาพิเศษ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณะบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ก.ดร.สมพร บัวทอง)

วันที่ 17 เดือน ตุลาคม พ.ศ. 2533

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาอย่างสูง และความช่วยเหลือแนะนำ
อย่างดียิ่งจาก รองศาสตราจารย์ ดร.ผดุง อารยะวิญญู ผู้ช่วยศาสตราจารย์จิราภรณ์
บุญส่ง และอาจารย์สมพงษ์ พรหมบุรณย์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ศรีชา นิยมธรรม ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประจิดต์
อภินิยบุรภัฏ อาจารย์พรประภา ไชยอุทิศ และอาจารย์สุพิน นายอง ที่กรุณาให้คำแนะนำ
ช่วยเหลือและเป็นกำลังใจแก่ผู้วิจัยด้วยดีตลอดมา

ขอขอบพระคุณคณะครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษา
พิเศษ ที่ให้ความร่วมมืออำนวยความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นอย่างดี

ขอกราบขอบพระคุณคุณพ่อ คุณแม่ และขอขอบคุณญาติพี่น้องและเพื่อน ๆ ที่ได้มีส่วน
ช่วยเหลือสนับสนุนให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ลุล่วงไปด้วยดี

อนุวารณ มั่นใจ

สารบัญ

บท	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	3
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	3
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	4
คำถามที่พหุเฉพาะ	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
การใช้หลักสูตร	7
การพัฒนาหลักสูตร	9
หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521	11
การปรับปรุงหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521	17
โครงสร้างและเนื้อหาของกลุ่มทักษะ (ภาษาไทย)	21
ปัญหาของการใช้หลักสูตร	22
บทบาทหน้าที่ของครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษา พิเศษ เกี่ยวกับการใช้หลักสูตร	23
ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้หลักสูตร	24
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	29
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	30
กลุ่มตัวอย่าง	30
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	30
ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ	31

การเก็บรวบรวมข้อมูล	32
การจัดกระทำกับข้อมูล	32
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	34
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	35
การวิเคราะห์ความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา ศิษยานิเทศ์ และ นักวิชาการการศึกษาพิเศษ	35
การเปรียบเทียบความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา ศิษยานิเทศ์ และ นักวิชาการการศึกษาพิเศษ	50
ปัญหาและข้อเสนอแนะอื่น ๆ เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 กลุ่มทักษะ (ภาษาไทย) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1	55
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	58
ความมุ่งหมายในการศึกษาครั้งนี้	58
วิธีดำเนินการศึกษาครั้งนี้	58
การวิเคราะห์ข้อมูล	59
สรุปผลการศึกษาครั้งนี้	60
อภิปรายผล	62
ข้อเสนอแนะ	71
บรรณานุกรม	73
ภาคผนวก	77
ประวัติย่อของผู้วิจัย	100

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1	ระดับความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา ศิษยานุเสถียร และนักวิชาการ การศึกษาพิเศษ คัดค้านจุดประสงค์การเรียนรู้	36
2	ระดับความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา ศิษยานุเสถียร และนักวิชาการ การศึกษาพิเศษ คัดค้านจุดประสงค์การเรียนรู้จำแนกตามรายด้าน	37
3	ระดับความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา ศิษยานุเสถียร และนักวิชาการ การศึกษาพิเศษ คัดค้านเนื้อหา	38
4	ระดับความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา ศิษยานุเสถียร และนักวิชาการ การศึกษาพิเศษ คัดค้านเนื้อหาจำแนกตามรายด้าน	39
5	ระดับความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา ศิษยานุเสถียร และนักวิชาการ การศึกษาพิเศษ คัดค้านกิจกรรมการเรียนการสอน	40
6	ระดับความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา ศิษยานุเสถียร และนักวิชาการ การศึกษาพิเศษ คัดค้านกิจกรรมการเรียนการสอนจำแนกตามรายข้อ	41
7	ระดับความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา ศิษยานุเสถียร และนักวิชาการ การศึกษาพิเศษ คัดค้านวัตถุประสงค์และประเมินผล	44
8	ระดับความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา ศิษยานุเสถียร และนักวิชาการ การศึกษาพิเศษ คัดค้านการวัดผลและประเมินผลจำแนกตามรายข้อ	45
9	ระดับความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา ศิษยานุเสถียร และนักวิชาการ การศึกษาพิเศษ คัดค้านการบริหารและการบริการหลักสูตร	47
10	ระดับความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา ศิษยานุเสถียร และนักวิชาการ การศึกษาพิเศษ คัดค้านการบริหารและการบริการหลักสูตรจำแนกตามรายข้อ	48

11	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของระดับความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ ที่มีต่อกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้	50
12	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของระดับความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ ที่มีต่อกำหนดเนื้อหา	51
13	ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ ที่มีต่อกำหนดเนื้อหา	52
14	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของระดับความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ ที่มีต่อกำหนดกิจกรรมการเรียนรู้ การสอน	53
15	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของระดับความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ ที่มีต่อกำหนดการวัดผลและประเมินผล	54
16	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของระดับความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ ที่มีต่อกำหนดการบริหารและ การบริการหลักสูตร	55

ภูมิหลัง

การศึกษาเป็นเครื่องมืออันสำคัญในการพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้า ในปัจจุบัน สังคมเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว เนื่องจากความก้าวหน้าทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จึงทำให้มีความจำเป็นที่จะต้องพัฒนาการศึกษาให้สอดคล้องกับเปลี่ยนแปลง ดังกล่าว (คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. 2521 : 1) เพราะการศึกษาเป็นส่วนที่ช่วยเสริมให้มีการดำเนินชีวิตที่ดี การศึกษาและชีวิตจึงเป็นสิ่งที่แยกจากกันไม่ออก ทั้งสองจะต้องดำเนินควบคู่กันไป ฉะนั้นการจัดการศึกษาจึงจะต้องสอดคล้องกับสภาพชีวิต เมื่อสภาพชีวิตเปลี่ยนไป การจัดการศึกษาก็จะต้องเปลี่ยนแปลงตามไปด้วย การเปลี่ยนแปลงการจัดการศึกษานี้หมายความว่า จะต้องเปลี่ยนแปลงหลักสูตร เพราะหลักสูตรเป็นแม่บทในการจัดการศึกษา เป็นแนวทางในการปฏิบัติในด้านต่าง ๆ เช่น ความมุ่งหมาย ขอบเขตของเนื้อหา การวัดและการประเมินผลการศึกษา (ปรีชา นิพนธ์พิทยา. 2524 : 210) ดังนั้นเพื่อให้สอดคล้องกับสภาพความเป็นอยู่และความต้องการของสังคมไทย กระทรวงศึกษาธิการจึงได้ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2503 มาประกาศใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ตั้งแต่ปีการศึกษา 2521 เป็นต้นมา (กระทรวงศึกษาธิการ. 2520 : 10)

ถึงแม้ว่าหลักสูตรจะเปลี่ยนแปลงไปอย่างไรก็ตามในการสอนวิชาภาษาไทยทั่วไปก็ยังคงมุ่งส่งเสริมการใช้ภาษาให้ถูกต้อง เพื่อให้บุคคลมีประสิทธิภาพในการติดต่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ประสบการณ์ แสวงหาความรู้สร้างความสัมพันธ์อันดีต่อกัน และสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข และยังเป็นพื้นฐานในการเรียนวิชาความรู้อื่น ๆ ต่อไป ภาษาไทยจึงมีความสำคัญในฐานะเป็นภาษาประจำชาติ และเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารระหว่างคนไทยทุกคน (กรมวิชาการ. 2520 : 85)

รูปแบบของการสื่อความหมายที่สำคัญที่สุดของมนุษย์คือ ภาษา เด็กปกติสามารถมีพัฒนาการทางภาษาได้เป็นอย่างดี แต่สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้นมีปัญหาทางภาษาอันเป็นสิ่งสำคัญในการสื่อความหมายทั้งด้านการรับรู้ และการแสดงออกทางภาษา โดยเฉพาะด้านการพูด ไม่ว่าจะเป็นการเข้าใจคำพูดของผู้อื่นหรือการพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ นอร์เดน พบว่าเด็กเหล่านี้มักจะประสบความล้มเหลวทั้งด้านการพูดและการใช้ภาษา (Norden, 1981 : 404 - 405)

ฉะนั้นการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในโรงเรียนโสตศึกษานั้นจะต้องแตกต่างไปจากการศึกษาของเด็กปกติ ในด้านปรัชญาการศึกษา จุดมุ่งหมายของการศึกษา เนื้อหาวิชา หลักสูตร วิธีสอน ตลอดจนอุปกรณ์การสอนบางอย่างจึงจะสามารถสนองความต้องการของเด็กเหล่านี้ได้ (ผดุง อารยะวิทย์. 2531 : 26) นับตั้งแต่กระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ปรากฏว่าเกิดปัญหาต่าง ๆ ขึ้นมาก เช่น การสอนวิชาภาษาไทย ครูอาจารย์ที่ทำการสอนเด็กส่วนมากไม่อาจสอนเด็กได้รับรู้ครบถ้วนตามหลักสูตรที่กำหนดไว้อย่างสมบูรณ์ได้ ทั้งนี้เนื่องจากเด็กขาดทักษะด้านภาษา อันเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ซึ่งเป็นอุปสรรคสำคัญยิ่ง การไม่เข้าใจภาษาเท่ากับเด็กปกติหรือไม่สามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือได้ก็ จึงเป็นเหตุให้ไม่อาจเรียนรู้ได้ครบตามหลักสูตรหรือจุดประสงค์การเรียนรู้บางประการที่จัดไว้สำหรับเด็กทั่วไป. จึงจำเป็นต้องมีการปรับปรุงหลักสูตรของเด็กปกติให้เหมาะสมและสอดคล้องกับสภาพความพิการ แต่ก็ต้องให้เด็กได้รับประโยชน์จากการศึกษาเล่าเรียนอย่างมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ โดยให้เด็กมีเจตคติที่ถูกต้อง มีพื้นฐานความรู้ มีทักษะ มีโอกาสได้รับการฝึกฝนอบรมด้านการทำงาน พื้นฐานอาชีพ ตลอดจนได้รับการสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต สร้างเสริมลักษณะนิสัย และได้รับการพัฒนาบุคลิกภาพได้เป็นอย่างดีเช่นเดียวกับเด็กอื่น ๆ หรือมีมาตรฐานใกล้เคียงกันตามสภาพของบ้านเมือง โดยมุ่งหวังให้เป็นการช่วยเหลือเด็กและช่วยบ้านเมืองอย่างแท้จริง (กระทรวงศึกษาธิการ. 2527 : 3)

กรมสามัญศึกษาซึ่งรับผิดชอบด้านการจัดการศึกษาพิเศษ ได้เป็นผู้ดำเนินการจัดให้มีการประชุมสัมมนาผู้ที่เกี่ยวข้อง เพื่อพิจารณาปรับปรุงหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 สำหรับคนหูหนวก พุทธศักราช 2527 ขึ้นใช้ควบคู่กับตัวหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521

ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาการนำหลักสูตรพิเศษสำหรับคนหูหนวก มาใช้ในโรงเรียนโสตศึกษา โดยศึกษาว่าครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษาพิเศษ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ ซึ่งเป็นผู้เกี่ยวข้องกับการใช้หลักสูตร โดยมีบทบาทและหน้าที่ต่าง ๆ กันว่ามีความคิดเห็นอย่างไรและประสบปัญหาอะไรบ้างในการนำหลักสูตรกลุ่มทักษะ (ภาษาไทย) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ไปใช้ เพื่อจะได้นำผลการวิจัยที่ได้เป็นข้อเสนอแนะ ในการปรับปรุงหลักสูตรกลุ่มทักษะ (ภาษาไทย) ให้ดีขึ้น และเป็นแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษาพิเศษ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 กลุ่มทักษะ (ภาษาไทย) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษาพิเศษ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 กลุ่มทักษะ (ภาษาไทย) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลการวิจัยครั้งนี้ทำให้ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดทำหลักสูตรได้ทราบความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษาพิเศษ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 กลุ่มทักษะ (ภาษาไทย) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และเป็นแนวทางในการปรับปรุงหลักสูตร เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนสำหรับผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และนอกจากนี้ยังเป็นประโยชน์ในการจัดประชุม อบรมหรือสัมมนา ให้ความรู้เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรแก่ครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษาพิเศษ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมกับความต้องการ

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. การศึกษาค้นคว้าที่พิจารณาความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษาพิเศษ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ เฉพาะกลุ่มทักษะ(ภาษาไทย) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในด้านต่อไปนี้

- 1.1 ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้
- 1.2 ด้านเนื้อหา
- 1.3 ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน
- 1.4 ด้านการวัดผลและประเมินผล
- 1.5 ด้านการบริหารและการบริการหลักสูตร

2. กลุ่มตัวอย่าง

เป็นครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษาพิเศษ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ จำนวน 91 คน โดยถือเอาบุคคลผู้ที่เกี่ยวข้องที่อยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2532

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ สดามภาพของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกเป็น 4 กลุ่ม

- 3.1.1 ครู
- 3.1.2 ผู้บริหารการศึกษา
- 3.1.3 ศึกษาพิเศษ
- 3.1.4 นักวิชาการการศึกษาพิเศษ

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษาพิเศษ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 กลุ่มทักษะ(ภาษาไทย) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนโสตศึกษา ในด้าน

- 3.2.1 จุดประสงค์การเรียนรู้
- 3.2.2 เนื้อหา
- 3.2.3 กิจกรรมการเรียนการสอน
- 3.2.4 การวัดผลและการประเมินผล
- 3.2.5 การบริหารและการบริการหลักสูตร

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

1. หลักสูตรกลุ่มทักษะ (ภาษาไทย) หมายถึง การประมวลเอาประสบการณ์ วิชาภาษาไทยที่มีเนื้อหาในการฝึกทักษะทั้ง 4 ด้านคือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งกลุ่มทักษะนี้เป็นกลุ่มหนึ่งในจำนวน 4 กลุ่มของหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ที่กำหนดให้มีการเรียนการสอนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

2. ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้หลักสูตร หมายถึง ความรู้สึกและแนวคิดต่าง ๆ ของครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษาพิเศษ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ เกี่ยวกับการนำเอาหลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตรพิเศษสำหรับคนหูหนวก (พ.ศ. 2527) กลุ่มทักษะ (ภาษาไทย) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในด้าน

2.1 จุดประสงค์การเรียนรู้

2.2 เนื้อหา

2.3 กิจกรรมการเรียนการสอน

2.4 การวัดผลและการประเมินผล

2.5 การบริหารและการบริการหลักสูตร

ไปปฏิบัติให้บรรลุจุดหมายที่หลักสูตรกำหนดไว้ ความคิดเห็นดังกล่าววัดได้จากแบบสอบถามที่ผู้วิจัยปรับปรุงขึ้น ในการวิจัยครั้งนี้ใช้เฉพาะโครงสร้างของหลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตรสำหรับคนหูหนวก (พ.ศ. 2527)

3. โรงเรียนโสตศึกษา หมายถึง โรงเรียนที่จัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ภายใต้การควบคุมของกองการศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษา มี 8 โรงเรียน ได้แก่

1. โรงเรียนเศรษฐเสถียร เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร

2. โรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร

3. โรงเรียนโสตศึกษานนทบุรี อำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี

4. โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดตาก อำเภอเมือง จังหวัดตาก

5. โรงเรียนโสตศึกษาอนุสารสุนทร อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

6. โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดสงขลา อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา
7. โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดชลบุรี อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี
8. โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดขอนแก่น อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น
4. ครู หมายถึง ผู้ที่ทำหน้าที่สอนกลุ่มทักษะ (ภาษาไทย) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ปีการศึกษา 2532 ในโรงเรียนโสตศึกษา

5. ผู้บริหารการศึกษา หมายถึง ครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ ผู้อำนวยการ หรือ ผู้ช่วยฝ่ายวิชาการ หรือผู้รักษาราชการแทนในตำแหน่งเหล่านั้น ซึ่งทำหน้าที่ดูแลรับผิดชอบการบริหารงานในโรงเรียนโสตศึกษา

6. ศึกษาพิเศษ หมายถึง ผู้ที่ทำหน้าที่ให้ความช่วยเหลือแนะนำและปรับปรุงเกี่ยวกับการเรียนการสอนกลุ่มทักษะ (ภาษาไทย) สังกัดกองการศึกษาพิเศษ และศึกษาพิเศษเขต 3, 7, 8, 9, และ 12

7. นักวิชาการการศึกษาพิเศษ หมายถึง ผู้ที่ทำหน้าที่ให้ความรู้เกี่ยวกับการศึกษาพิเศษแก่นักศึกษา ในที่นี้หมายถึงอาจารย์วิทยาลัยครูสวนกุหลาบ อาจารย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร และนักวิชาการประจำกองการศึกษาพิเศษ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้แบ่ง เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยเสนอตามลำดับหัวข้อดังต่อไปนี้

1. การใช้หลักสูตร
2. การพัฒนาหลักสูตร
3. หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521
4. การปรับปรุงหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521
5. โครงสร้างและเนื้อหาของกลุ่มทักษะ (ภาษาไทย)
6. ปัญหาของการใช้หลักสูตร
7. บทบาทหน้าที่ของครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษาพิเศษ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ เกี่ยวกับการใช้หลักสูตร
8. ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้หลักสูตร
 - 8.1 ผลงานวิจัยต่างประเทศ
 - 8.2 ผลงานวิจัยในประเทศ

การใช้หลักสูตร

ในการใช้หลักสูตร สมิตร์ กุณานุกร (2533 : 6) ได้ให้ความหมายไว้ว่า หมายถึง การที่ผู้บริหารและครูนำเอาโครงการของหลักสูตรที่เป็นรูปเล่มไปปฏิบัติให้เกิดผล ส่วนปรีชา นิพนธ์พิทยา (2524 : 198) ก็ได้ให้ความหมายของการใช้หลักสูตรไว้ใกล้เคียงกันโดยให้ความหมายไว้ว่า หมายถึง กิจกรรมต่าง ๆ ของผู้บริหารและครูในการนำหลักสูตรไปปฏิบัติให้เกิดผลแก่ผู้เรียนในโรงเรียน กล่าวโดยสรุปแล้วการใช้หลักสูตรเป็นการนำเอาข้อกำหนด แบบแผน วิธีการของหลักสูตรที่เขียนไว้เป็นหนังสือไปปฏิบัติในโรงเรียน เพื่อให้เกิดการเรียนการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ บรรลุจุดมุ่งหมายที่หลักสูตรได้กำหนดไว้

ในการใช้หลักสูตรมีกิจกรรมสำคัญ 3 ประเภทที่เป็นองค์ประกอบของการใช้หลักสูตรคือ

1. การแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน หมายถึง การจัดทำวัสดุหลักสูตรอันประกอบด้วย เอกสารหลักสูตรชนิดต่าง ๆ และอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นต้องใช้ประกอบการเรียนการสอน

ตัวอย่างเอกสารหลักสูตร เช่น แผนการสอน ประมวลการสอน คู่มือครู แบบเรียน หนังสืออ่านประกอบ แบบฝึกหัด ฯลฯ การแปลงหลักสูตรไปสู่การสอนเป็นหน้าที่ของกรมวิชาการ ในส่วนที่จัดทำเอกสารหลักสูตรเพื่อสร้างเอกภาพของชาติ และการจัดทำเอกสารหลักสูตรอีกส่วนหนึ่งต้องจัดทำให้เหมาะสมกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น ซึ่งควรเป็นหน้าที่ของเขตการศึกษาและจังหวัด

2. การจัดปัจจัยและสภาพต่าง ๆ ภายในโรงเรียน หมายถึง การจัดเตรียมบุคลากร สถานที่ วัสดุหลักสูตร และบริการต่าง ๆ เพื่ออำนวยความสะดวกให้การใช้หลักสูตรสัมฤทธิ์ผล เริ่มตั้งแต่การจัดหาและการอบรมครูผู้สอนและครูฝ่ายบริการหลักสูตร จัดหาเอกสารหลักสูตรชนิดต่าง ๆ และอุปกรณ์การสอนที่จำเป็น จัดตารางสอน จัดครูเข้าสอน โครงการสอน แบบเรียน จัดเตรียมห้องสมุด ห้องปฏิบัติการต่าง ๆ สนามกีฬา ฯลฯ ซึ่งเป็นหน้าที่ของผู้บริหารโรงเรียนอันได้แก่ ครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ ผู้อำนวยการ

3. การสอนของครู ในบรรดากิจกรรมต่าง ๆ ที่นำหลักสูตรไปใช้ การสอนของครูนับว่าเป็นกิจกรรมที่สำคัญที่สุด จนกล่าวได้ว่า "การสอนเป็นหัวใจในการนำหลักสูตรไปใช้" การสอนเป็นหน้าที่ของครูประจำการ ที่ทำหน้าที่จัดกิจกรรมการเรียนการสอนในห้องเรียนให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ดังนั้นการสอนจึงเป็นของคู่กันกับหลักสูตร การสอนต้องฟังหลักสูตรและหลักสูตรต้องฟังการสอน เพราะหลักสูตรถึงแม้จะสวยงามเพียงใดก็ตามแต่ถ้าครูมิได้ปฏิบัติตามเจตนาคำที่หลักสูตรกำหนดไว้ หลักสูตรก็จะเป็นเพียงเครื่องประดับทางการศึกษาเก็บไว้โชว์หาคุณค่าอันมิได้ ความล้มเหลวทางการศึกษาจะเกิดขึ้นทันที ดังนั้นหลักสูตรจะดีได้ก็ต้องอาศัยการสอนที่ดีประกอบกัน (ปรีชา นิพนธ์พิทยา. 2524 : 198-199)

การใช้หลักสูตรจะต้องดำเนินการดังนี้

1. จุดหมาย ในการสอนแต่ละรายวิชาต้องคำนึงถึงจุดหมายของหลักสูตร เพื่อให้ นักเรียนได้บรรลุถึงจุดหมายทั้งด้านความรู้ คุณสมบัตินี้และทักษะที่ต้องการ

2. หลักการ การที่จะให้นักเรียนบรรลุถึงจุดหมายนั้นจะต้องคำนึงตามทิศทางหรือตามหลักการของหลักสูตรที่กำหนดไว้

3. โครงสร้าง โครงสร้างของหลักสูตรจะประกอบด้วยกลุ่มประสบการณ์ต่าง ๆ ซึ่งมีจุดมุ่งหมายไปในแนวเดียวกัน การกำหนดคาบเวลาเรียน วิชาบังคับ วิชาเลือก ซึ่งเป็นไปตามความต้องการของแต่ละบุคคล

4. จุดประสงค์การเรียนรู้ จะต้องพยายามดำเนินการสอนให้นักเรียนเกิดการ เรียนรู้ตามที่กำหนดไว้ในจุดประสงค์การเรียนรู้ และสามารถพัฒนาความรู้ให้เป็นประโยชน์ แก่ชีวิตผู้เรียน

5. การใช้หลักสูตรมิได้จำกัดว่าความรู้และประสบการณ์นั้นจะต้องมีอยู่แต่ภายในห้อง เรียนเท่านั้น แต่อยู่ในสิ่งแวดล้อมของนักเรียน

6. ความสำเร็จของการใช้หลักสูตรขึ้นอยู่กับกระบวนการเรียนการสอนของครู

7. ผู้บริหารจะต้องหาวิธีการให้ครูสนใจศึกษาหลักสูตรและสนใจนักเรียนมากขึ้น

(กรมสามัญศึกษา. 2532 : 11-17)

การพัฒนาหลักสูตร

การพัฒนาหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2503 มาเป็นหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ได้เริ่มดำเนินการมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2506 โดยทำการวิจัยประสิทธิภาพ ของหลักสูตร ศึกษาวิจัยผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วิชาต่าง ๆ ประชุมทางวิชาการเพื่อหาข้อดีและ ข้อที่ควรปรับปรุง ศึกษาความคิดเห็นของผู้ใช้หลักสูตรในระดับต่าง ๆ เช่น ครู ผู้บริหารการ ศึกษา ศึกษานิเทศก์ ฯลฯ เพื่อหาข้อบกพร่องที่ควรแก้ไข รวมทั้งการวิเคราะห์หลักสูตร อย่างละเอียดในแง่มุมต่าง ๆ โดยได้กระทำการศึกษาวิเคราะห์ วิจัย เพื่อพัฒนาหลักสูตรมา โดยตลอดจนปีพ.ศ. 2517 จึงทำการร่างเนื้อหาหลักสูตรโดยผู้เชี่ยวชาญด้านต่าง ๆ ร่วม กันช่วยยกร่างจนสำเร็จลงในเดือนสิงหาคม พ.ศ. 2518 จึงได้นำหลักสูตรไปทดลองใช้และ ปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องและได้ประกาศใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ทั่ว ประเทศในปี พ.ศ. 2521

สำหรับเด็กหูหนวกนั้น นับตั้งแต่กระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 และหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 ไปแล้ว โรงเรียนที่จัดสอนคนหูหนวกได้มีการปรับปรุงใช้หลักสูตรในทางปฏิบัติ อันมีลักษณะเป็นการ ทดลองภายในโรงเรียน ซึ่งก็ได้รับการร้องเรียนจากครูผู้สอนจำนวนมากว่า ไม่อาจสอนให้ เด็กเรียนรู้ครบถ้วนตามหลักสูตรอย่างสมบูรณ์ได้ ทั้งนี้เนื่องจากเด็กขาดทักษะด้านภาษาอันเป็น เครื่องมือในการเรียนรู้ซึ่งเป็นอุปสรรคสำคัญยิ่ง และเมื่อหน่วยศึกษานิเทศก์ได้มีการสำรวจ

เป็นทางการจากสถาบันการสอนคนหูหนวกและหูตึงทั่วประเทศ ก็ปรากฏว่ามีครูร้อยละ 28 ขอให้พัฒนาหลักสูตรสำหรับคนหูหนวกโดยเฉพาะ โดยไม่คำนึงถึงหรือเทียบเคียงกับหลักสูตรเด็กปกติ อย่างไรก็ตามก็ตีครูส่วนใหญ่คือร้อยละ 64 ขอให้จัดหลักสูตรพิเศษสำหรับเด็กหูหนวก โดยปรับปรุงเทียบเคียงจากหลักสูตรของเด็กปกติ อนึ่งนอกจากข้อบังคับในคำสั่งที่ประกาศใช้หลักสูตรดังกล่าวแล้วในตอนต้น ก็ได้มีประกาศ คำสั่ง และระเบียบข้อบังคับอื่น ๆ อีกบางประการที่เป็นปัญหาในทางปฏิบัติ ในการใช้หลักสูตรของสถาบันการสอนเด็กหูหนวก เช่น ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการประเมินผลการเรียน ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 พ.ศ. 2524 ข้อ 7.2 ซึ่งบังคับว่า "ในระหว่างเรียนให้ผู้สอนประเมินว่านักเรียนมีความรู้ความสามารถตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ในสมุดประจำชั้นหรือไม่" ข้อ 10.2 ระบุว่า การประเมินเพื่อตัดสินผลการเรียนเป็นหน้าที่ของโรงเรียนทุกชั้น เว้นการประเมินปลายปีชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ให้เป็นไปตามที่ระบุ และในระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 พ.ศ. 2524 ข้อ 11.2 ระบุว่า ให้หัวหน้าสถานศึกษาเป็นผู้อนุมัติผลการเรียนและการจบหลักสูตรโดยความเห็นของกลุ่มโรงเรียน เป็นต้น ทำให้กรมสามัญศึกษาซึ่งรับผิดชอบดำเนินการศึกษาพิเศษจำเป็นต้องจัดให้มีการประชุมสัมมนาผู้เกี่ยวข้อง เพื่อพิจารณาปรับปรุงหลักสูตรและระเบียบ โดยเสนอข้อแก้ไขในทางปฏิบัติเพื่อขออนุมัติจากกระทรวงศึกษาธิการ ดังนั้นหลังการประชุมสัมมนาเมื่อต้นปีการศึกษา 2525 แล้ว จึงได้ปรับปรุงและจัดพิมพ์หลักสูตรชั้นขออนุมัติจากกระทรวงศึกษาธิการ ให้ทดลองใช้สำหรับคนหูหนวกเป็นเวลา 2 ปี แล้วมีการสัมมนากันอีกครั้งหนึ่งในปี พ.ศ. 2527 ผลจากการสัมมนา ผู้รับผิดชอบได้จัดทำเอกสารเพื่อขออนุมัติจากกระทรวงศึกษาธิการใช้เป็นเอกสารประกอบหลักสูตรประถมศึกษา และมีมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 สำหรับคนหูหนวกโดยได้มีข้อแก้ไขเพิ่มเติมระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการประเมินผลการเรียนประกอบกันด้วย (กระทรวงศึกษาธิการ . 2527 : 3-4)

หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521

จากเอกสารของกรมวิชาการ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2520 : 1-5)
ได้แสดงถึงส่วนต่าง ๆ ของหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ไว้ดังนี้

1. หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521
2. หลักการ
3. จุดหมาย
4. โครงสร้างและเนื้อหา
5. การเรียนการสอน
6. เวลาเรียน
7. การวัดผล ประเมินผล และการติดตามผล

หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521

การศึกษาระดับประถมศึกษา เป็นการศึกษามุ่งให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถ
ขั้นพื้นฐาน ให้คงสภาพอ่านออกเขียนได้และคิดคำนวณได้ เพื่อจะได้ประกอบอาชีพตามควร
แก่วัยและความสามารถ และดำรงตนเป็นพลเมืองดีในระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตย
ที่มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข

หลักการ

หลักสูตรประถมศึกษามีหลักการสำคัญดังนี้

1. เป็นการศึกษาเพื่อป้องกัน
2. เป็นการศึกษาที่มุ่งให้ผู้เรียนนำประสบการณ์ที่ได้จากการเรียนไปใช้ประโยชน์
ในการดำรงชีวิต
3. เป็นการศึกษาที่มุ่งสร้างเอกภาพของชาติโดยมีเป้าหมายหลักร่วมกัน แต่ให้
ท้องถิ่นมีโอกาสที่จัดหลักสูตรบางส่วนให้เหมาะสมกับสภาพความต้องการได้

จุดหมาย

หลักสูตรประถมศึกษา มีจุดหมายให้เกิดผลแก่ผู้เรียนดังนี้

1. คุณสมบัติที่ต้องการ เน้น

- 1.1 หักตนเองได้ มีความเสียสละ เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม ไม่เห็นแก่ตัว
- 1.2 มีวินัยในตนเอง มุ่งมั่นในการทำงานให้เสร็จ
- 1.3 ขยันหมั่นเพียร ซื่อสัตย์ ประหยัด และอดทน
- 1.4 รู้จักคิด วิचार และตัดสินใจอย่างมีเหตุผล
- 1.5 มีขั้นตอนการต่อคำวิจารณ์ และความแตกต่างระหว่างบุคคลหรือหมู่เหล่า
- 1.6 มีน้ำใจเป็นนักกีฬา รู้จักยกย่องผู้อื่น
- 1.7 รู้จักทำงานและอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้ โดยรู้จักเป็นผู้ให้ ผู้รับ ผู้นำ ผู้ตามที่ดี
2. ความรู้และทักษะพื้นฐานในการดำรงชีวิต
 - 2.1 มีสุขนิสัยส่วนตัวและส่วนรวม มีสุขภาพดีทั้งกายและจิตใจ
 - 2.2 รู้กฎหมายที่จำเป็นในชีวิตประจำวัน
 - 2.3 มีความรู้และทักษะในการหา การใช้ และออมทรัพย์
 - 2.4 เข้าใจความหมายของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่มีต่อชีวิตประจำวัน
 - 2.5 มีความรู้และทักษะในการจัดการและทำงานรวมกลุ่มกันโดยถือหลักสหกรณ์
 - 2.6 มีความรู้และทักษะในการทำงาน ทั้งในฐานะผู้ผลิตและผู้บริโภค
 - 2.7 มีนิสัยและรู้จักวิธีแสวงหาความรู้ เพิ่ม เติมอยู่เสมอ
 - 2.8 มีความรู้และทักษะทางภาษาและคณิตศาสตร์
 - 2.9 มีความรู้และทักษะในวิธีการทางวิทยาศาสตร์
 - 2.10 มีความสามารถในการยังชีพผสมกลมกลืนกับสภาพและสิ่งแวดล้อมทาง

ธรรมชาติ

- 2.11 รู้จักชื่นชมและแสดงออกทางศิลปะ
3. ชีวิตที่สงบสุข
 - 3.1 รู้จักปรับตัวให้เหมาะสมกับการเปลี่ยนแปลงของสังคม สิ่งแวดล้อมและ
วิทยาการใหม่ ๆ
 - 3.2 เข้าใจและศรัทธาในศาสนาที่ตนนับถือ และนำหลักธรรมมาใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน
 - 3.3 รู้จักใช้เวลาให้เป็นประโยชน์และมีประสิทธิภาพ

3.4 มีความคิดริเริ่มที่เป็นประโยชน์แก่ตนเองและส่วนรวม

3.5 มีอิสระในการคิด แต่พร้อมที่จะยอมรับความคิดของผู้อื่นอย่างมีเหตุผล

3.6 รู้จักแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งโดยสันติวิธี

4. สมาชิกที่ดีของชุมชนและชาติ

4.1 เชื่อมมั่นในระบอบประชาธิปไตยที่มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข

4.2 รู้คุณค่า ชื่นชม และรักษาสีลปาวณธรรมของชาติ

4.3 สำนึกในหน้าที่และสิทธิของตน

4.4 รู้ความสำคัญของครอบครัว สังคม และท้องถิ่นของตน

4.5 รู้ถึงความสัมพันธ์ระหว่างประเทศในภูมิภาคและโลก และมีความเข้าใจ

อันดีต่อกัน

4.6 สามารถฝึกกำลังสติปัญญา กำลังกาย กำลังทรัพย์ กับสมาชิกอื่น ๆ

เพื่อความเจริญและความมั่นคงของประเทศ

4.7 รู้คุณค่าในความเป็นไทย และภูมิใจที่เกิดในแผ่นดินไทย

โครงสร้างและเนื้อหา

มวลประสบการณ์ที่จัดให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้มี 5 กลุ่ม ดังนี้

กลุ่มที่ 1 กลุ่มทักษะที่เป็นเครื่องมือการเรียนรู้ ประกอบด้วยภาษาไทย และ

คณิตศาสตร์

กลุ่มที่ 2 กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ว่าด้วยกระบวนการแก้ปัญหาของชีวิต และสังคม กล่าวถึงปัญหาและความต้องการของมนุษย์ในด้านต่าง ๆ เพื่อความดำรงอยู่และการดำเนินชีวิตที่ดี

กลุ่มที่ 3 กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย ว่าด้วยกิจกรรมที่เกี่ยวกับการพัฒนาและสร้างนิสัย

กลุ่มที่ 4 กลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพ ว่าด้วยประสบการณ์ทั่วไปในการทำงาน และความรู้พื้นฐานในการประกอบอาชีพ

กลุ่มที่ 5 กลุ่มประสบการณ์พิเศษ ว่าด้วยภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน และวิชาชีพที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิต เพื่อให้โรงเรียนเลือกสอนอย่างใดอย่างหนึ่งในชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5 - 6

การสอนหลักธรรมและการปฏิบัติกิจกรรมทางศาสนาที่ไม่ใช่ศาสนาพุทธ แต่เป็น ศาสนาที่ประชาชนส่วนใหญ่ในท้องถิ่นนับถือย่อมทำได้ โดยการสอนควบคู่ไปกับการเรียนวิชา จริยศึกษาซึ่งอยู่ในกลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย ทั้งนี้ต้องมีโครงการสอน ซึ่งศึกษาการเขต ของเขตการศึกษานั้นอนุมัติ

การจัดหมวดประสบการณ์ในห้องเรียนนั้น ให้จัดยึดหยุ่นตามพัฒนาการของเด็กและ ความเหมาะสมของท้องถิ่นเป็นสำคัญ หลักสูตรนี้จึงจัดเป็นสามช่วง ช่วงละ 2 ปี คือ ประถมปีที่ 1-2 ประถมปีที่ 3-4 และประถมปีที่ 5-6 ซึ่งเนื้อหานั้นอาจจะพัฒนาเปลี่ยนแปลงได้

การเรียนการสอน

1. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ตลอดจนเนื้อหาในแต่ละบทเรียนควรให้ ยึดหยุ่นตามเหตุการณ์สภาพท้องถิ่น ความสนใจของผู้เรียนและให้มีความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่ม วิชามากที่สุดเท่าที่จะทำได้

2. ผู้สอนควรใช้วิธีสอนที่จะให้ผู้เรียนรู้ปัญหาและความต้องการของท้องถิ่น ผึก ให้คิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น และรู้จักนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันโดย พิจารณาวินิจฉัยที่เห็นว่าเหมาะสมกับจุดประสงค์ และลักษณะเนื้อหาวิชา เช่น การสอนแบบ แก้ปัญหา ค้นคว้า อภิปราย ทำงานกลุ่ม ฯลฯ

3. ผู้สอนควรคำนึงถึงการทำที่ให้ผู้เรียน มีโอกาสเรียนทั้งภาควิชาการและภาค ปฏิบัติ ซึ่งมีผลส่งเสริมคุณลักษณะเฉพาะของแต่ละบุคคล และให้ผู้เรียนอยู่ในสังคมได้อย่าง เป็นสุข

4. เวลาเรียนกำหนดไว้คาบละ 20 นาที ในการจัดสอน ให้โรงเรียนหรือท้องถิ่นกำหนดช่วงตารางเวลาเรียนเอง โดยจะกำหนดครั้งละกี่คาบเป็นช่วงสั้นหรือยาวได้ตาม ความเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน ลักษณะเนื้อหาและกิจกรรม

เวลาเรียน

ตลอดหลักสูตรใช้เวลาเรียนประมาณ 6 ปี แต่ละปีการศึกษาควรมีเวลาเรียนไม่น้อยกว่า 40 สัปดาห์ ในหนึ่งสัปดาห์ต้องมีเวลาเรียนไม่น้อยกว่า 25 ชั่วโมง ทั้งนี้เมื่อรวมแล้วต้องไม่น้อยกว่า 200 วัน และไม่ต่ำกว่า 1,000 ชั่วโมง สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-4 และไม่ต่ำกว่า 1,200 ชั่วโมง สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6

อัตราเวลาเรียนของมวลประสบการณ์ทั้ง 5 กลุ่มนั้น แต่ละระดับชั้นกำหนดไว้โดยประมาณ ดังนี้

1. กลุ่มทักษะที่เป็นเครื่องมือการเรียนรู้ ชั้น ป. 1-2 ประมาณร้อยละ 50
ป. 2-4 ประมาณร้อยละ 35 และป. 5-6 ร้อยละ 21 ของเวลาเรียนทั้งหมด
2. กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ชั้น ป. 1-2 ประมาณร้อยละ 15
ป. 3-4 ร้อยละ 20 และ ป. 5-6 ร้อยละ 21 ของเวลาเรียนทั้งหมด
3. กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย ชั้น ป. 1-2 ประมาณร้อยละ 25 ชั้น ป.3-4
ร้อยละ 25 และ ป.5-6 ร้อยละ 17 ของเวลาเรียนทั้งหมด
4. กลุ่มการทำงานพื้นฐานอาชีพ ชั้น ป.1-2 ประมาณร้อยละ 10 ป. 3-4
ร้อยละ 20 และ ป.5-6 ร้อยละ 25 ของเวลาเรียนทั้งหมด
5. กลุ่มประสบการณ์พิเศษ ชั้น ป. 5-6 ประมาณร้อยละ 16 ของเวลาเรียนทั้งหมด

การวัดผล ประเมินผล และการติดตามผล

การวัดผลประเมินผล ตลอดจนการติดตามผล เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนและจัดให้ผู้เรียนเรียนหรือเลื่อนชั้นระหว่างปี หรือปลายปีตามความสามารถของผู้เรียน ให้เป็นหน้าที่ของผู้บริหารโรงเรียน และครูผู้สอนทดสอบเป็นระยะ หรือทดสอบเมื่อจบแต่ละบทเรียนตามลักษณะการจัดประสบการณ์และเนื้อหาวิชา ทั้งนี้ให้เป็นไปตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการประเมินผลการเรียน

หลักการประเมินผลการเรียน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2520 : 63 - 73)

เนื่องจากการประกาศใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ซึ่งเป็นหลักสูตร

ที่มุ่งเน้น พัฒนาการของชาติ การประเมินผลการเรียนเพื่อให้สอดคล้องกับหลักสูตรจึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง ฉะนั้นระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการประเมินผลการเรียน พุทธศักราช 2520 จึงได้วางหลักการไว้ มีสาระสำคัญดังต่อไปนี้

1. ให้โรงเรียนมีหน้าที่ประเมินผลการเรียนทุกชั้น (ยกเว้น การวัดผลปลายปี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6)

2. ให้มีการประเมินผลการเรียนเพื่อปรับปรุงการเรียนการสอน และเพื่อตัดสินผลการเรียน ตามหลักการข้อนี้เห็นได้ชัดว่า จะต้องดำเนินการวัดผลประเมินผลดังต่อไปนี้

2.1 ต้องจัดให้มีการประเมินผลเพื่อปรับปรุงการเรียนการสอน

ก. ตรวจสอบความรู้พื้นฐานและทักษะเบื้องต้นของนักเรียนที่สอน

ข. การประเมินความรู้ความสามารถตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ใน สมุดประจำชั้น เป็นการประเมินผลย่อย

ค. การประเมินผลปลายภาคเรียนทุกภาค (ยกเว้นประถมศึกษาปีที่ 2, 4 และ 6 ปลายภาคสุดท้ายไม่ต้องวัด เพราะจะวัดปลายปีแทน) การวัดผลปลายภาคเรียนนี้จะต้องวัด วิชา/กลุ่มวิชา ที่กำหนดไว้ดังนี้

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 2 สอบ ภาษาไทย คณิตศาสตร์

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 - 4 สอบ ภาษาไทย คณิตศาสตร์

ความรู้พื้นฐานทั่วไป

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 - 6 สอบ ภาษาไทย คณิตศาสตร์

วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา ศึกษานามัย ศิลปศึกษา คณิต การงานอาชีพ ภาษาอังกฤษ หรือวิชาเลือก

การประเมินในข้อ ค. จะต้องประเมินออกมาเป็นระดับผลการเรียนโดยยึดหลักการประเมินผลเปรียบเทียบ ดังต่อไปนี้

ระดับ 4 ดีมาก หมายถึง ได้คะแนนตั้งแต่ร้อยละ 80

ขึ้นไป

ระดับ 3 ดี หมายถึง ได้คะแนนระหว่างร้อยละ

ระดับ 2 ก่อนข้างดี หมายถึง ใต้คะแนนระหว่างร้อยละ

60 - 69

ระดับ 1 พอใช้ หมายถึง ใต้คะแนนระหว่างร้อยละ

40-- 59

ระดับ 0 ต้องแก้ไข หมายถึง ใต้คะแนนต่ำกว่าร้อยละ

40 ลงไป

3. ต้องการให้โรงเรียนสำนึกในความรับผิดชอบที่จะต้องพัฒนานักเรียนของตน โดยจัดให้มีการสอนซ่อมเสริมตามควรแก่กรณี

เกณฑ์การตัดสินผลการเรียน

นักเรียนที่จะได้รับการพิจารณาให้เลื่อนชั้นได้ จะต้องมีความสมบูรณ์ดังนี้

1. มีเวลาเรียนไม่น้อยกว่า 80 % ของเวลาเรียนทั้งหมด
2. ผ่านจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ในแต่ละวิชา/กลุ่มวิชา ไม่น้อยกว่าร้อยละ 60

ของจำนวนจุดประสงค์ทั้งหมด

3. เฉพาะชั้นประถมศึกษาปีที่ 2, 4 และ 6 จะต้องเข้าสอบปลายปี และผ่านการสอบตามที่กำหนดวิชาไว้

การปรับปรุงหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521

1. กรอบแนวความคิดพื้นฐานในการปรับปรุงหลักสูตร

ในการปรับปรุงหลักสูตรทั้งในระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลาย กรมวิชาการได้ยึดกรอบแนวความคิดพื้นฐาน ซึ่งได้จัดทำขึ้นสำหรับใช้เป็นแม่บทในการปรับปรุงหลักสูตรให้สมบูรณ์ และมีความต่อเนื่องกันทั้ง 3 ระดับ เพื่อสนองความต้องการ มีความเหมาะสม และสอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง การปกครอง และความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

2. หลักการในการปรับปรุงหลักสูตร

2.1 กำหนดให้หลักสูตรเป็นตัวนำให้เห็นการเรียนการสอน มุ่งเน้นกระบวนการทางด้านความคิดและการปฏิบัติ โดยได้เพิ่มแนวดำเนินการในหลักสูตร เพื่อให้เป็นแนวทางของการที่จะจัดการศึกษาให้ประสบความสำเร็จตามจุดหมาย

2.2 กำหนดเป้าหมายของหลักสูตรแต่ละระดับไว้อย่างชัดเจน เช่น
ระดับประถมศึกษา เน้นการพัฒนาศักยภาพและรู้ทันการเปลี่ยนแปลงของ

สังคม

ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เน้นการแสวงหาแนวทางที่เหมาะสมกับตน
ในการทำประโยชน์แก่สังคม

ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เน้นการลงมือกระทำประโยชน์ให้กับสังคม
ตามความสามารถของตน

ในส่วนของจุดหมาย หลักสูตรได้แสดงให้เห็นภาพรวมกว้าง ๆ และจุดหมายเฉพาะ
ที่จะต้องปลูกฝังให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะอย่างชัดเจน

สำหรับจุดประสงค์ของกลุ่มประสบการณ์/กลุ่มวิชา กำหนดจุดเน้นในการพัฒนาผู้เรียน
ไว้ 4 ประการ คือ ด้านความรู้ ค่านิยม ทักษะ และการจัดการ มวลประสบการณ์แต่ละ
กลุ่มประสบการณ์ในระดับประถมศึกษาจะแสดงจุดเน้นให้เห็นชัดเจนว่า มุ่งหวังให้ผู้เรียนเกิด
คุณลักษณะด้านใด ในส่วนคำอธิบายรายวิชาจะเขียนในลักษณะบูรณาการให้เห็นว่าจะจัด
กระบวนการเรียนการสอนอย่างไรตามเนื้อหาที่กำหนดไว้จึงจะบรรลุตามจุดประสงค์

2.3 เพื่อให้บรรลุตามจุดหมายอย่างแท้จริง จึงได้มีการปรับ ลด เนื้อหา
สาระให้มีคุณภาพประโยชน์ที่แท้จริงต่อการพัฒนาชีวิต เศรษฐกิจและสังคมปัจจุบัน ตัดส่วนที่ซ้ำซ้อน
และยุ่งยากเกินระดับและวัยของนักเรียนออกไป รายวิชาแกนบังคับในบางกลุ่มวิชาได้จัดรูป
ของการบูรณาการทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกับหลักการที่ว่าเพื่อชีวิตและสังคม

2.4 การส่งเสริมให้หน่วยงาน เขตการศึกษา จังหวัด โรงเรียน ครู
อาจารย์และผู้ทรงคุณวุฒิ รวมทั้งประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตร โดย
เฉพาะในวิชาบังคับเลือกและวิชาเลือกเสรี โดยกรมวิชาการจะจัดการอบรมให้ทราบแนว
ทางของวิธีการจัดกิจกรรม การจัดทำบทเรียน การจัดทำหนังสือเรียน ทั้งนี้กรมวิชาการ
จะพิจารณาก่อนหรืออาจมอบอำนาจให้เขตเป็นผู้พิจารณา แล้วเสนอกระทรวงศึกษาธิการเพื่อ
อนุมัติใช้

2.5 การปรับโครงสร้างของหลักสูตรแต่ละระดับ ให้มีความยืดหยุ่น สามารถ
นำไปใช้ได้ตามนโยบายของการพัฒนา และในพื้นที่ต่าง ๆ ตามเป้าหมายของการพัฒนาตลอดจน

ความต้องการของแต่ละท้องถิ่น

3. สำคัญของการปรับปรุงหลักสูตร

หลักสูตรประถมศึกษา

ก. หลักการ

ปรับปรุงภาษาและข้อความบางตอนให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

ข. จุดหมาย

- ปรับปรุงโดยการจัดกลุ่มใหม่ให้เห็นชัดเจนยิ่งขึ้น
- ปรับปรุงและจัดจุดหมายที่มีมากและกระจัดกระจายเหลือจำนวน 8 ข้อ

ค. โครงสร้าง

- จัดโครงสร้างออกเป็น 5 ประสภารัตตามเดิม แต่สำหรับกลุ่ม
ประสภารัตพิเศษนั้นหมายถึง กิจกรรมตามความสนใจของนักเรียนโดยให้มีการเลือกปฏิบัติ
อย่างใดอย่างหนึ่ง ดังนี้คือ

1. โรงเรียนจัดกิจกรรมเสริมสร้างความรู้และทักษะในกลุ่มประสภารัตทั้ง 4 (กลุ่มทักษะภาษาไทย และคณิตศาสตร์ สร้างเสริมประสภารัตชีวิต สร้างเสริมลักษณะนิสัย และการทำงานและพื้นฐานอาชีพ) ก่อน ทั้งนี้เพื่อเปิดโอกาสให้ชั่วโมงการสอน
ซ่อมเสริมหรือเสริมให้เข้มข้น หรือ

2. เลือกจัดกิจกรรมอื่นตามความสนใจ เช่น ภาษาอังกฤษ และวิชา
อาชีพ หรือ

3. เลือกจัดหลาย ๆ กิจกรรมก็ได้

- สำหรับการวัดผลและประเมินผลการเรียนในกลุ่มประสภารัตพิเศษ
จะไม่นำมาเป็นเกณฑ์ในการตัดสินผลการเรียนแต่เป็นการวัดผลและประเมินผล เพื่อความ
ก้าวหน้าจากการทำกิจกรรมและจะเปิดโอกาสให้ท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตร และ
สื่อการเรียนการสอนตลอดจนเขียนหลักสูตร บทเรียน หนังสือเรียนของตนเอง

- สำหรับอัตราเวลาเรียนในแต่ละช่วงของกลุ่มประสภารัตต่าง ๆ

นั้นคงเดิม

ง. แนวดำเนินการ

แนวดำเนินการ เป็นส่วนที่เพิ่มขึ้นในหลักสูตร เพื่อเป็นแนวทางของการจัดการศึกษาระดับประถมศึกษาให้ประสบความสำเร็จตามจุดหมายข้างต้น จึงกำหนดแนวดำเนินการไว้ ดังนี้

1. จัดการเรียนรู้การสอนให้ยึดหยุ่นตามเหตุการณ์และสภาพท้องถิ่น โดยให้ท้องถิ่นพัฒนาหลักสูตร และสื่อการเรียนการสอนในส่วนที่เกี่ยวข้องกับท้องถิ่นตามความเหมาะสม
2. จัดการเรียนรู้การสอนโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ให้สอดคล้องกับความสนใจและสภาพชีวิตจริงของผู้เรียน และให้โอกาสเท่าเทียมกันในการพัฒนาตนเองตามความสามารถ
3. จัดการเรียนรู้การสอนให้มีความสัมพันธ์ เชื่อมโยง หรือบูรณาการทั้งภายในกลุ่มประสบการณ์และระหว่างกลุ่มประสบการณ์ให้มากที่สุด
4. จัดการเรียนรู้การสอนโดยเน้นกระบวนการเรียนรู้ กระบวนการคิด อย่างมีเหตุผลและสร้างสรรค์ และกระบวนการกลุ่ม
5. จัดการเรียนรู้การสอนโดยให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติจริงให้มากที่สุด
6. จัดให้มีการศึกษา ติดตาม และแก้ไขข้อบกพร่องของผู้เรียนอย่างต่อเนื่อง
7. ให้สอดคล้องการอบรมด้านจริยธรรมและค่านิยมที่พึงประสงค์ ในการจัดการเรียนรู้และการสอนและกิจกรรมต่าง ๆ อย่างสม่ำเสมอ
8. ในการเสริมสร้างค่านิยมที่ระบุไว้ในจุดหมาย ต้องปลูกฝังค่านิยมที่เป็นพื้นฐาน เช่น ซื่อสัตย์ ประหยัด อดทน มีวินัย รับผิดชอบ ฯลฯ ควบคู่ไปด้วย
9. จัดสภาพแวดล้อมและสร้างบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้และการปฏิบัติจริงของผู้เรียน

โครงสร้างและเนื้อหาของกลุ่มทักษะ (ภาษาไทย)

ภาษาไทย

ภาษาไทยมีความสำคัญทั้งในฐานะที่เป็นภาษาประจำชาติ เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร และเป็นมรดกทางวัฒนธรรมของชาติ จึงควรให้ผู้เรียนเห็นคุณค่า มีความรู้ทักษะและเจตคติอันถูกต้องตามความเหมาะสมแก่วันและระดับชั้น เพื่อใช้ให้เป็นประโยชน์ในการพัฒนาตนเองและสังคม

จุดประสงค์ทั่วไป

1. ให้พัฒนาการทางภาษาในด้านการฟัง พูด อ่าน และการเขียน
2. ให้มีทักษะในการฟัง พูด อ่าน เขียน โดยมีความรู้ความเข้าใจหลักเกณฑ์อันเป็นพื้นฐานของการเรียนภาษา
3. ให้สามารถใช้ภาษาติดต่อ ทั้งรับฟังและถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดอย่างถูกต้อง มีประสิทธิภาพและสัมฤทธิ์ผล
4. ให้มีนิสัยรักการอ่าน รู้จักเลือกหนังสืออ่าน และใช้เวลาว่างในการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมจากหนังสือ สื่อมวลชนและแหล่งความรู้ต่าง ๆ
5. ให้เข้าใจและสามารถใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมกับกาลเทศะและบุคคล
6. ให้สามารถใช้ผลการเรียนวิชาภาษาไทยมาช่วยในการคิด การตัดสินใจ การแก้ปัญหา และวินิจฉัยเหตุการณ์ต่าง ๆ อย่างมีเหตุผล โดยไม่ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของการโฆษณาชวนเชื่อใด ๆ
7. ให้มีความรู้ความเข้าใจและเจตคติที่ถูกต้องต่อการเรียนภาษาและวรรณคดีในแง่ที่เป็นวัฒนธรรมประจำชาติ และในแง่ที่สร้างเสริมความงดงามในชีวิต

เพื่อให้บรรลุผลตามความมุ่งหมาย การเรียนภาษาไทยควรเน้นสัมฤทธิ์ผลของทักษะการเข้าใจภาษา คือ การฟัง การอ่าน และทักษะการใช้ภาษา คือ การพูด การเขียน จนสามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือของความเข้าใจ แสวงหาความรู้ และมีเหตุผลเพื่อนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน อันจะนำไปสู่ชีวิตที่สงบสุขในสังคมระบอบประชาธิปไตย

(กระทรวงศึกษาธิการ กรมวิชาการ. 2521 : 1)

ปัญหาของการใช้หลักสูตร

การใช้หลักสูตรมักมีปัญหามากโดยเฉพาะอย่างยิ่งในระยะเริ่มที่มีการใช้หลักสูตรใหม่ มีเชลลิส กรอสแมน และสก็อต (Michaelis, Grossman and Scott, 1967 : 482) ได้กล่าวว่า โรงเรียนประถมศึกษามักเผชิญกับปัญหาการใช้หลักสูตรดังต่อไปนี้

1. ปัญหาในการออกแบบหลักสูตรและการวางแผนการใช้หลักสูตร
2. ปัญหาการไม่ได้รับความร่วมมือและการยอมรับจากบุคลากร ฝ่ายสนับสนุน ให้บริการ และฝ่ายปฏิบัติการ

3. ปัญหาในด้านวิธีสอนและสื่อการเรียน

4. ปัญหาในด้านความร่วมมือกับชุมชน

จากรายงานการสัมมนาผลการใช้หลักสูตรประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2521 (กรมวิชาการ. 2522 : 12-13) ได้สรุปปัญหาการที่ควรได้รับการแก้ไขไว้ดังนี้

การเตรียมการใช้หลักสูตรมีปัญหาดังนี้

1. การเผยแพร่และการอบรมหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ให้ผู้บริหาร การศึกษา ครูผู้สอน และประชาชนทั่วไปน้อยเกินไป และการอบรมครูที่ใช้หลักสูตรประถมศึกษาปีที่ 1 นั้น ค้ออบรมกันหลายระดับกว่าจะถึงครูที่สอนประถมศึกษาปีที่ 1 จริง ๆ แนวทางของหลักสูตรและวิธีการก็เปลี่ยนหรือเบี่ยงเบนไปมาก
2. การจัดเอกสารประกอบหลักสูตร และสื่อการเรียนต่าง ๆ ไม่เพียงพอและจัดส่งล่าช้า

การปฏิบัติงานใช้หลักสูตรมีปัญหาดังนี้

1. ครูส่วนใหญ่ยังไม่ใช้กิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวหลักสูตรใหม่
2. ครูส่วนใหญ่ยังไม่เข้าใจวิธีการวัดผลตามแนวหลักสูตรใหม่
3. ขาดอุปกรณ์การเรียนการสอน
4. การนิเทศ และการติดตามผลทำได้ไม่ทั่วถึง
5. การบรรจุแต่งตั้ง โยกย้ายระหว่างปี ทำให้เกิดการขาดแคลนครูที่ผ่านการอบรมแล้ว

6. การขาดความรู้และทักษะเกี่ยวกับเนื้อหาบางเรื่องตามหลักสูตรใหม่เกินกว่าที่
ผู้ปฏิบัติจะสามารถดำเนินการให้บรรลุตามนั้นได้ทุกประการ การเลือกเนื้อหาประสบการณ์ไม่
สัมพันธ์กับจุดมุ่งหมาย ครูสอนไม่เป็น หรือโรงเรียนขาดอุปกรณ์การสอน เป็นต้น

(สุมิตร คุณานุกร. 2518 : 7)

บทบาทหน้าที่ของครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษาพิเศษ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษเกี่ยวกับ
การใช้หลักสูตร

บทบาทหน้าที่ของครู

ครูเป็นตัวแทนของกระบวนการในการใช้หลักสูตร หลักสูตรจะบรรลุเป้าหมายมาก
น้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับครู ดังนั้นครูควรจะต้องศึกษาและทำความเข้าใจเกี่ยวกับจุดหมาย
หลักการ โครงการ และสาระสำคัญต่าง ๆ ในหลักสูตรให้ชัดเจน ครูจะต้องศึกษาค้นคว้า
หาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอ และต้องใช้จิตวิทยาในการเรียนการสอน เพื่อกระตุ้นให้นักเรียน
มีส่วนร่วมในกิจกรรม ให้นักเรียนได้แสดงออกให้มาก คอยชี้แนะให้นักเรียนได้รู้จักคิดเป็น
ช่างสังเกต มีเหตุผล และรู้จักแก้ปัญหาได้ด้วยตนเอง

บทบาทหน้าที่ของครูในชั้นหรือผู้บริหาร

ผู้บริหารมีความสำคัญในฐานะเป็นหัวหน้าสถานศึกษาและเป็นผู้สนับสนุนในการใช้หลัก
สูตรโดยการให้บริการด้านวัสดุหลักสูตร ดังนั้นผู้บริหารจึงจำเป็นต้องทำความเข้าใจหลักสูตร
ให้ชัดเจนสามารถให้คำแนะนำ และเป็นที่ยปรึกษาแก่ครูได้ ผู้บริหารจะต้องจัดบริการด้านวัสดุ
อุปกรณ์ที่จำเป็น เช่น คู่มือครู แบบเรียน หนังสืออ่านเพิ่มเติม และควรสนับสนุนกิจกรรมการ
เรียนการสอน กิจกรรมเสริมหลักสูตร ตลอดจนส่งเสริมให้ครูได้ศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม
ด้านวิธีต่าง ๆ และผู้บริหารควรมีแผนปฏิบัติงานที่แน่นอน

บทบาทของศึกษานิเทศก์

ศึกษานิเทศก์จำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจหลักสูตรให้กว้างขวางและลึกซึ้งมากกว่า
ครู เพราะศึกษานิเทศก์มีหน้าที่ช่วยเหลือแนะนำและชี้แจงแก่ครูโดยตรง แล้วยังสนับสนุนให้ครู
ผู้นำทางวิชาการ ดำเนินการประชุม เพื่อปฏิบัติการหรือแลกเปลี่ยนประสบการณ์กัน ถ้าหากมี
ข้อขัดแย้งทางวิชาการที่หาข้อยุติไม่ได้ ศึกษานิเทศก์ก็จะช่วยเหลือหาข้อยุติอันเป็นทางที่เหมาะสม

และศึกษานิเทศก์จะต้องเอาใจใส่ต่อกิจกรรมของโรงเรียน แนะนำส่งเสริมให้โรงเรียนจัดกิจกรรมต่าง ๆ เช่น จัดให้มีห้องสมุด จัดให้มีบริการด้านสุขศึกษา ด้านโภชนาการ จัดสภาพแวดล้อมของโรงเรียนให้เหมาะสมกับกิจกรรมต่าง ๆ และต้องมีการประชาสัมพันธ์กับชุมชนให้ประชาชนและผู้ปกครองเข้าใจเกี่ยวกับการเรียนการสอน และเผยแพร่ผลงานของโรงเรียนด้วย

บทบาทของนักวิชาการ

นักวิชาการมีส่วนเกี่ยวข้องกับหลักสูตร โดยพิจารณาความถูกต้องของหลักสูตรและเอกสารหลักสูตร เช่น แผนการสอน สื่อการเรียนต่าง ๆ หนังสือเรียน การประเมินผลการเรียนว่ามีความถูกต้อง เหมาะสมในทางวิชาการและในทางปฏิบัติเพียงใด รวมทั้งร่วมเป็นวิทยากรในการอบรมให้ความรู้แก่ครู ผู้บริหารการศึกษา และศึกษานิเทศก์ในระดับต่าง ๆ ตามที่ได้รับมอบหมายและหรือตามคำขอ ตลอดจนทำการติดตามผลการอบรมและช่วยแก้ไขปัญหาในการใช้หลักสูตรตามความเหมาะสม ให้ความรู้เรื่องหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้แก่ครู นักศึกษาคู ให้มีความรู้อย่างถ่องแท้ และนำไปปฏิบัติให้เกิดผลได้จริง

(กรมวิชาการ. 2522 : 159)

ในการใช้หลักสูตรให้ได้ผลตามแนวทางที่ผู้ร่างหลักสูตรวางไว้นั้น จะต้องได้รับความร่วมมือจากบุคลากรที่เกี่ยวข้องทุกฝ่าย ตั้งแต่ตัวครูผู้สอน ศึกษานิเทศก์ ผู้บริหารการศึกษา และนักวิชาการตามลำดับ ซึ่งในการร่วมมือกันทำงานนั้นไม่จำเป็นจะต้องทำในสิ่งเหมือนกันแต่ควรกระทำในขอบเขตและทิศทางเดียวกัน ดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้นก็จะทำให้หลักสูตรดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพสมตามเจตนารมณ์

ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้หลักสูตร

ผลงานวิจัยต่างประเทศ

ไทรส์ (Trites, 1977 : 656) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษาในอนาคตกับหลักสูตรในแง่ทฤษฎีและปฏิบัติ สรุปผลว่า การพัฒนาหลักสูตรจะต้องเป็นไปทั้งทางทฤษฎีและปฏิบัติควบคู่กันไป ทั้งการพัฒนาหลักสูตรเฉพาะและหลักสูตรทั่วไป

แลนเจนบัค (Langenbach, 1972 : 35 - 38) ซึ่งวิจัยเจตคติของครูที่มีต่อการใช้และการวางแผนพัฒนาหลักสูตรพบว่า ครูที่มีส่วนร่วมในการวางแผนพัฒนาหลักสูตรได้คะแนน

สูงกว่าพวกที่ไม่มีส่วนร่วม ระดับการศึกษาและประสบการณ์ในการสอนมีอิทธิพลต่อเจตคติของครู นอกจากนั้นยังพบว่าครูที่มีประสบการณ์หรือมีส่วนร่วมในการวางแผนพัฒนาหลักสูตร จะมีเจตคติในทางบวกต่อการใช้และการวางแผนพัฒนาหลักสูตร มากกว่าครูที่ไม่มีประสบการณ์หรือมีส่วนร่วม ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับการวิจัยของโจฮันเซน (Johansen, 1967 : 82) วิจัยหาความสัมพันธ์ระหว่างอิทธิพลของการรับรู้ของครูกับการตัดสินใจใช้ และส่งเสริมหลักสูตรในห้องเรียนพบว่า ครูที่มีส่วนร่วมในการวางแผนพัฒนาหลักสูตรจะเป็นผู้ที่สามารถส่งเสริมและนำหลักสูตรไปปฏิบัติได้ดีกว่า ครูที่ไม่มีส่วนร่วมในการวางแผนพัฒนาหลักสูตร นอกจากนั้นโจฮันเซน ยังชี้ให้เห็นความสำคัญของครูในฐานะของผู้มีอิทธิพลต่อการวางแผนพัฒนาหลักสูตร

เดเวอร์เรล (Deverell, 1961 : 54 - 56) ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของทักษะทางภาษา พบว่า การสอนที่มุ่งทักษะทางภาษา พบว่าการสอนที่มุ่งในทักษะหนึ่งโดยเฉพาะ มีผลต่อการปรับปรุงทักษะด้านอื่น ๆ น้อยมาก การศึกษาแสดงให้เห็นว่าการสอนทักษะทางภาษานั้นจะต้องสอนทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียนควบคู่กันไป

มอร์เซย์ (Morsey, 1965 : 7) ได้กล่าวถึงการพัฒนาหลักสูตรซึ่งสรุปได้ว่าในการปรับปรุงหลักสูตร ภาษานั้นควรครอบคลุมไปถึงการเลือกหนังสือประกอบการสอน หนังสือแบบฝึกหัดด้วย นอกจากนั้นการพิจารณาจุดมุ่งหมายของหลักสูตรจะต้องให้สอดคล้องกับปริมาณและคุณภาพของผู้เรียน ตลอดจนความสำคัญของสังคม เช่น เกี่ยวพัน

ในทำนองเดียวกันมหาวิทยาลัยมิสซิสซิปปี ได้ศึกษาการบริหารวิชาการโดยสอบถามผู้บริหารการศึกษาทั่วประเทศ จำนวน 708 คน พบว่าพฤติกรรมที่ทำให้การบริหารวิชาการมีประสิทธิภาพสูง เนื่องมาจากการส่งเสริมให้ครูมีความรู้ความสามารถเพิ่มขึ้น เช่น การส่งเสริมให้ครูใช้เทคนิคการสอนหลาย ๆ วิธี ให้คณะครูมีส่วนร่วมในการวางแผน การจัดอบรม สาธิตวิธีการสอนเพื่อให้ครูคุ้นเคยกับวิธีสอนแบบต่าง ๆ จัดอภิปรายปัญหาการปรับปรุงการสอน จัดโครงการให้ครูในโรงเรียนสลับเปลี่ยนกันเข้าเรียน และสังเกตการสอน จัดวิทยากรมาช่วยในการจัดประชุมปฏิบัติการ และการประชุมเกี่ยวกับปัญหาการสอน ประเมินผลและติดตามผลการประชุมปฏิบัติการ การสาธิตการสอน การจัดปฐมนิเทศครูใหม่ หาวิธีวิจารณ์งานของครูแบบดีเพื่อก่อ โดยไม่ให้เสียกำลังใจ ให้ครูมีเวลาสำหรับงานสอนมากขึ้น ให้ครูมีส่วนร่วมในการเลือกวัสดุทัศนวัสดุอุปกรณ์การสอน จัดให้มีการอบรมความรู้เกี่ยวกับวิชาการศึกษาเพิ่มเติม

แก่ครู ส่งเสริมให้ครูอ่านหนังสือหรือบทความเกี่ยวกับวิชาครู เพื่อปรับปรุงเทคนิคการสอน ประชุมครูเพื่อประเมินผลการเรียนการสอน และการจ่ายค่าเบี้ยเลี้ยง ทาหนะและค่าที่พัก ให้แก่ครูที่ไปอบรมทางวิชาการ (Chester, 1966 : 286 - 288)

คลาร์ค (Clark, 1970 : 2769 - A) ได้วิจัยประเมินผลการเลือกวิธีการจัดอบรมส่งเสริมครูประจำการ โดยสอบถามครูใหญ่โรงเรียนรัฐบาลในรัฐโอคลาโฮมา พบว่า การจัดอบรมที่มีประสิทธิภาพนั้นจะต้องสัมพันธ์กับวัตถุประสงค์และขอบเขตที่เหมาะสม โดยเสนอแนะว่า การวางแผนปรับปรุงคุณภาพครูประจำการควรเริ่มต้นจากปัญหาและความต้องการของครู และวิธีการต่าง ๆ ที่จัดส่งเสริมให้ครูประจำการสมควรจะได้มีการกำหนด เป้าประสงค์เฉพาะอย่าง และจำเป็นจะต้องมีการวางแผนในการประเมินผลอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของ ออเรน (Worren, 1974 : 3561 - A) เกี่ยวกับแนวปฏิบัติในการส่งเสริมครูประจำการ พบว่า การจัดโครงการอบรมควรปรับปรุงให้เหมาะสมกับความต้องการของครูแต่ละคน และควรมีการประเมินความต้องการและความสนใจของครูเป็นรายบุคคล เพื่อนำไปพิจารณาในการปรับปรุงคุณภาพของครู ซึ่งเราจะเห็นได้ว่าการบริหารบริการหลักสูตรนั้น การจัดอบรมครูประจำการให้มีความรู้เพิ่มเติมตามความต้องการและความสนใจของครูเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง

ผลการวิจัยต่าง ๆ ที่นำมาอ้างนี้แสดงให้เห็นความสำคัญของหลักสูตร และการวิจัยเพื่อการประเมินผลหลักสูตร ผลการวิจัยนี้สามารถชี้ให้เห็นว่าองค์ประกอบและความสัมพันธ์ต่าง ๆ ระหว่างองค์ประกอบของหลักสูตรมีช่องว่าง หรือจุดบกพร่องใดที่จะต้องปรับปรุง ผลการวิจัยสามารถบอกให้ทราบว่า จุดมุ่งหมายของหลักสูตรยากหรือมากเกินไปหรือไม่เหมาะสมกับผู้เรียนหรือไม่ และสอดคล้องกับความต้องการของชุมชนและสังคมเพียงใด เกี่ยวกับการเรียนการสอนและการประเมินผล ผลการวิจัยสามารถแสดงให้เห็นว่าครูนำหลักสูตรไปใช้อย่างไร มีปัญหาหรืออุปสรรคในเรื่องใด และประการสุดท้ายการวิจัยช่วยให้ทราบว่า การบริหารและการบริการหลักสูตรมีประสิทธิภาพเพียงใด หนังสือ แบบเรียน คู่มือครู วัสดุประกอบหลักสูตรอื่น ๆ และการนิเทศการศึกษามีประสิทธิภาพหรือไม่ มีปัญหาหรืออุปสรรคอย่างไร

ผลการวิจัยในประเทศ

วิเชียร เทียมเมือง (2520 : 139 - 157) ได้ศึกษาความคิดเห็นของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในการทดลองใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับร่างครั้งที่ 1) ผลการวิจัยปรากฏว่า ครูส่วนมากมีความเข้าใจจุดมุ่งหมายของหลักสูตรดีพอสมควร เนื้อหาสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายและวัยของผู้เรียน แต่มีปัญหาเกี่ยวกับอุปกรณ์การสอน ผู้ปกครองไม่เข้าใจหลักสูตร และไม่ให้ความร่วมมือในการติดตามผลการทำานของนักเรียนที่บ้าน เนื้อหาภาษาไทยมีมากเกินไปและยาก เนื้อหาซับซ้อนกันบางเรื่อง และครูต้องการให้เพิ่มเวลาเรียนในวิชาภาษาไทยและคณิตศาสตร์ด้วย

สมพงษ์ จิตระดับ (2521 : 148 - 150) ได้ศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารและครูในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ต่อการใช้หลักสูตรประถมศึกษา 2521 เกี่ยวกับความพร้อมในการใช้หลักสูตร ผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานครส่วนใหญ่ ยังไม่พร้อมต่อการใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 เนื่องจากกระดึบมาตรฐานและคุณภาพของโรงเรียน ยังแตกต่างกันในเรื่องขนาดของโรงเรียน จำนวนบุคลากร จำนวนนักเรียน และคุณภาพทางการศึกษา ซึ่งครูและผู้บริหารยังมีความคิดเห็นต่อความพร้อมในด้านต่าง ๆ แตกต่างกันอีกด้วย

บุญมิตย์ ไวสุตติก (2522 : 139 - 143) ได้ศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารครูประจำการ และนักเรียนโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ผลการวิจัยปรากฏว่า ครูประจำการมีปัญหาในการใช้หลักสูตรมากคือ ปัญหาความช่วยเหลือจากศึกษานิเทศก์ ปัญหาการขาดแคลนงบประมาณ และวัสดุอุปกรณ์ไม่เพียงพอ ปัญหาในการสร้างสื่อการเรียนการสอน ปัญหาการขาดแคลนอาคารเรียน อาคารประกอบ และครูไม่ค่อยมีความกระตือรือร้นมากนัก

วันชัย สุนทร (2522 : 19- 24) ได้ติดตามผลการใช้หลักสูตรทั้งในโรงเรียนประถมศึกษา กรมสามัญศึกษา และโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดบางโรง พบว่ายังมีปัญหาในเรื่องของความไม่พร้อมด้านเอกสาร คู่มือครู หนังสือเรียน หนังสืออ่านประกอบ ขาดอุปกรณ์การสอน ครูไม่เข้าใจการวัดผลประเมินผล

ไม่เข้าใจหลักเกณฑ์การวัดผล ครูต้องการที่เลี้ยงที่ปรึกษา เช่น ศึกษาพิเศษ

นวลพรรณ จันทนาคร (2524 : 130 - 132) ซึ่งได้ศึกษาความคิดเห็นของครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในกรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับปัญหาการสอนวิชาภาษาไทยตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 พบว่าครูมีปัญหาเกี่ยวกับแหล่งบริการทางวิชาการไม่เพียงพอ สำหรับแผนการสอนภาษาไทยนั้นพบว่าครูไม่มีเวลาเพียงพอในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การจัดหาสื่อการเรียนตามที่กำหนดทำได้ยาก

ศรีสมร สอนเจริญ (2525 : 71) ได้ศึกษาปัญหาการสอนภาษาไทยตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ของครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 อำเภอศรีสัชนาลัย จังหวัดสุโขทัย พบว่าครูผู้สอนไม่สามารถปฏิบัติตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรซึ่งกำหนดความมุ่งหมายไว้สูงและเนื้อหาที่ยากเกินไป โครงการสอนที่มีอยู่ก็ไม่สัมพันธ์กับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ประกอบกับเนื้อหาที่กำหนดไว้นั้นมากเกินไป ทำให้สอนไม่ทันกำหนดเวลาในหลักสูตร ครูมีปัญหาในด้านการประเมินผลในสมุดประจำชั้น ป.02

สุพรรณ โพธิ์จันทร์ (2528 : 94 - 96) ได้ศึกษาความคิดเห็นของครูผู้บริหารการศึกษา ศึกษาพิเศษ เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ในกลุ่มทักษะ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า ครูผู้สอนไม่มีเวลาเพียงพอในการจัดกิจกรรมและวัดผลประเมินผล ทางโรงเรียนมีหนังสืออ่านเพิ่มเติมเพื่อเสริมสร้างความรู้น้อย และอุปกรณ์การเรียนการสอนไม่เพียงพอกับความต้องการของครู

หญิง อารยะวิทย์ (2530 : 48) ได้ศึกษาการประเมินผลการสอนภาษาอังกฤษแก่นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในประเทศไทย พบว่าการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในประเทศไทย ยังไม่ได้ผลเท่าที่ควร ปัญหาใหญ่มาจากหลักสูตรซึ่งเป็นหลักสูตรของเด็กปกติ และยังพบว่ามีความยากที่สุดในการเรียนวิชาภาษาไทย จึงควรขยายเวลาเรียนวิชาภาษาไทยโดยกำหนดให้วิชาภาษาไทยมีเวลาเรียนเพิ่มขึ้น

จากผลการวิจัยที่เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ที่นำมาถ่วงน้ำหนักจะสรุปได้ว่า ผู้นำหลักสูตรไปใช้อันใดแล้ว ครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษาพิเศษ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่า ในด้านจุดประสงค์การเรียนรู้กับด้านเนื้อหานั้นมีความเหมาะสมและสอดคล้องกันดี ซึ่งปรากฏในผลงานวิจัยของวิเชียร เทียมเมือง

และสุพรรณิ ไพฑูรย์จันทร์ ว่าครูส่วนมากมีความคิดเห็นว่าจุดมุ่งหมายของหลักสูตรชัดเจนและเหมาะสมกับวัยของผู้เรียนพอสมควร เนื้อหาสอดคล้องกับจุดประสงค์พอสมควร ในด้านการเรียนการสอนมีปัญหามากอันเนื่องมาจากโรงเรียนประถมศึกษา โดยทั่วไปไม่พร้อมที่จะปฏิบัติตามหลักสูตรได้อย่างเต็มที่ตามผลงานวิจัยของสมพงษ์ จิตระดับ สำหรับบัณฑิต

ไวสุตติก พบว่า ครูประจำการมีปัญหาในการใช้หลักสูตรมากคือ ปัญหาความเข้าใจเลือกจากศึกษานิเทศก์ ซึ่งสอดคล้องกับวันชัย สุคนทร นวลพรรณ จันทนกร ศรีสมร สอนเจริญ และสุพรรณิ ไพฑูรย์จันทร์ พบว่าครูผู้สอนไม่สามารถปฏิบัติตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรซึ่งกำหนดจุดมุ่งหมายไว้สูง และเนื้อหายากเกินไป ครูมีปัญหาในด้านการประเมินผลในสมุดประจำชั้น ป.02 สำหรับหญิง อารยะวิญญู พบว่า ควรจะประเมินหลักสูตรการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินว่า หลักสูตรสำหรับเด็กปกติที่นำมาใช้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้น มีความเหมาะสมสอดคล้องกับความต้องการของเด็กหรือไม่

จากผลงานวิจัยที่กล่าวมาข้างต้นซึ่งเป็นงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้หลักสูตรของคนปกติยังไม่สามารถที่จะสรุปได้ว่าหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 มีความสมบูรณ์ครบทุกด้าน สำหรับด้านการนำหลักสูตรพิเศษสำหรับคนหูหนวกมาใช้ในโรงเรียนโสตศึกษา ซึ่งเป็นโรงเรียนสำหรับสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่มีข้อจำกัดในการรับรู้หรือเรียนรู้ ยังไม่มีการศึกษาค้นคว้าว่าประสบปัญหาอะไรบ้าง ผู้วิจัยจึงจะสนใจที่จะศึกษาความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ ต่อการใช้หลักสูตรพิเศษสำหรับคนหูหนวก เพื่อสรุปแนวคิดมาเป็นข้อเสนอแนะในการแก้ไขปรับปรุงหลักสูตรและการเรียนการสอนในโรงเรียนโสตศึกษา เพื่อให้การจัดการศึกษาสอดคล้องกับสภาพความพิการซึ่งเป็นทางหนึ่งที่จะพัฒนาศักยภาพของเด็กเหล่านี้ได้อย่างสูงสุด

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

ครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 กลุ่มภาษา (ภาษาไทย) แตกต่างกัน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าวิจัยตามความมุ่งหมายที่ตั้งไว้โดยมีวิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้าตามลำดับดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
3. ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การจัดกระทำกับข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มีจำนวนทั้งสิ้น 91 คน โดยถือเอาบุคคลผู้ที่เกี่ยวข้องอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2532 เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยจำแนกดังนี้

1. ครูในโรงเรียนโสตศึกษาทั้งหมดที่ทำการสอนกลุ่มหัตถะ (ภาษาไทย) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2532 จำนวน 33 คน
2. ผู้บริหารการศึกษาในโรงเรียนโสตศึกษา จำนวน 16 คน
3. ศึกษานิเทศก์ที่ทำหน้าที่นิเทศกลุ่มหัตถะ (ภาษาไทย) ในโรงเรียนโสตศึกษา จำนวน 21 คน
4. นักวิชาการการศึกษาพิเศษที่มีความรู้หรือทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาพิเศษ จำนวน 21 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 กลุ่มหัตถะ (ภาษาไทย) ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยดัดแปลงมาจากแบบสอบถามของ สุพรรณิโพธิ์จันทร์ ที่ใช้ในการศึกษาความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษานิเทศก์ เกี่ยวกับ

การใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ในกลุ่มทักษะ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
สังกัดกรุงเทพมหานคร เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นมาตราส่วนประมาณค่าของลิเคอร์ต
โดยแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับหลักสูตร
กลุ่มทักษะ (ภาษาไทย) ในด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. คำถามเกี่ยวกับจุดประสงค์การเรียนรู้
2. คำถามเกี่ยวกับเนื้อหา
3. คำถามเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนการสอน
4. คำถามเกี่ยวกับการวัดผลและประเมินผล
5. คำถามเกี่ยวกับการบริหารและการบริการหลักสูตร

ตอนที่ 3 คำถามปลายเปิด เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้ตอบแบบสอบถามได้แสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์เพิ่มเติมจากข้อ 2

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ

1. ศึกษาความเป็นมาของหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 จากเอกสารต่าง ๆ ตลอดจนสาระสำคัญของหลักสูตร กลุ่มทักษะ (ภาษาไทย) ในเรื่องจุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน การวัดผลและประเมินผล และการบริหารและการบริการหลักสูตร

2. ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษา
นิเทศก์ และนักวิชาการ เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521

3. ศึกษาวิธีการสร้างแบบสอบถามของลิเคอร์ต (Likert) ซึ่งมีลักษณะเป็น
มาตราส่วนประมาณค่า (อนันต์ ศรีโสภา. 2521 : 233)

4. ศึกษางานวิจัยของสุพรรณิ โห้จันทร์ ที่ทำการศึกษาความคิดเห็นของครู
ผู้บริหารการศึกษา ศึกษา นิเทศก์ เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรประถมศึกษา 2521 ในกลุ่มทักษะ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

5. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปหาค่าความเที่ยงตรง โดยนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน คือ

- 1) รองศาสตราจารย์ ดร.ผดุง อารยะวิญญู ภาควิชาการศึกษาผู้ใหญ่ และ การศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
- 2) อาจารย์เรชา ทองสวัสดิ์ ศึกษานิเทศก์กรมสามัญศึกษา รับผิดชอบการศึกษา พิเศษ

3) ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุพา วัฒนะนิพัทธ์ โรงเรียนสาธิต "พิบูลย์บำรุง" มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน

4) อาจารย์ ดร.มลิวดี ธรรมแสง โรงเรียนเศรษฐเสถียร

5) อาจารย์พรประภา ไชยอุทิศ โรงเรียนโสศรศึกษาจังหวัดชลบุรี

พิจารณาความเที่ยงตรงด้านเนื้อหาและตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมของภาษา

6. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับครู ผู้บริหารการศึกษา ในโรงเรียน เรียนร่วมทั้งจัดชั้นเรียนพิเศษสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่ม ตัวอย่าง ศึกษานิเทศก์และนักวิชาการการศึกษาพิเศษที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ในการวิจัยครั้งนี้ จำนวน 20 คน แลวนำมาวิเคราะห์หาความเชื่อมั่นโดยใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อัลฟา 1 ค่าความเชื่อมั่น ของแบบสอบถามเท่ากับ 0.9932

7. นำแบบสอบถามที่ทดลองใช้แล้วไปใช้เก็บข้อมูลต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ไปเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเองโดยได้แจก แบบสอบถามไปจำนวน 93 ฉบับ ได้รับคืนและเป็นแบบสอบถามที่สมบูรณ์เพื่อทำการวิเคราะห์ได้ทั้งหมด 91 ฉบับคิดเป็นร้อยละ 97.84 ของแบบสอบถามที่แจกไป

การจิตกระทำข้อมูล

1. ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามทุกฉบับพบว่ามีความสมบูรณ์ครบถ้วนคิดเป็นร้อยละ 100
2. นำแบบสอบถามที่สมบูรณ์มาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ โดยใช้วิธีทางสถิติ การแปลความหมาย ในการตอบแบบสอบถามโดยถือหลักเกณฑ์ดังนี้

เห็นด้วยมากที่สุด	หมายถึง	มีความคิดเห็นคล้อยตามข้อความนั้นมากที่สุด
เห็นด้วยมาก	หมายถึง	มีความคิดเห็นคล้อยตามข้อความนั้นมาก
เห็นด้วยปานกลาง	หมายถึง	มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง
เห็นด้วยน้อย	หมายถึง	มีความคิดเห็นไม่ตรงกับข้อความนั้น
เห็นด้วยน้อยที่สุด	หมายถึง	มีความคิดเห็นไม่ตรงกับข้อความนั้นมากที่สุด

การตรวจให้คะแนนในแบบสอบถาม กระทำดังนี้

ข้อความทางบวก

เห็นด้วยมากที่สุด	ให้คะแนน	5	คะแนน
เห็นด้วยมาก	ให้คะแนน	4	คะแนน
เห็นด้วยปานกลาง	ให้คะแนน	3	คะแนน
เห็นด้วยน้อย	ให้คะแนน	2	คะแนน
เห็นด้วยน้อยที่สุด	ให้คะแนน	1	คะแนน

ข้อความทางลบให้คะแนนกลับกันกับข้อความทางบวก

ผู้วิจัยได้หาค่าเฉลี่ยของแต่ละข้อ แล้ววิเคราะห์ค่าตอบจากค่าเฉลี่ยดังนี้

(Best. 1978 : 150 - 155)

4.50 - 5.00	หมายถึง	เห็นด้วยมากที่สุด
3.50 - 4.49	หมายถึง	เห็นด้วยอย่างมาก
2.50 - 3.49	หมายถึง	เห็นด้วยในระดับปานกลาง
1.50 - 2.49	หมายถึง	เห็นด้วยน้อย
1.00 - 1.49	หมายถึง	เห็นด้วยน้อยที่สุด

ได้เปรียบเทียบความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา ศิษยานุศิษย์ และนักวิชาการการศึกษา

พิเศษ โดยใช้ ANOVA

3. สรุปรวบรวมความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการใช้หลักสูตร ไทย เรียงลำดับความถี่ของคำตอบจากมากไปหาน้อยตามลำดับ

4. วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การคำนวณหาค่าร้อยละ (Percentage)
2. การคำนวณหาค่าเฉลี่ย (Mean)
3. การคำนวณหาค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
4. การทดสอบสมมติฐานเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยระหว่างกลุ่ม

ตัวอย่าง 4 กลุ่มโดยใช้ ANOVA

พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ย
เป็นรายคู่โดยใช้ q - Statistic

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการส่งแบบสอบถามไปยังครู ผู้บริหารการศึกษา ศิษยานุศิษย์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ
ทั้งหมด 93 ฉบับ ได้รับคำตอบคืน 91 ฉบับ และเป็นแบบสอบถามที่มีความสมบูรณ์ครบถ้วน

การวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลข้อมูลแบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

1. การวิเคราะห์ความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา ศิษยานุศิษย์ และนักวิชาการการศึกษา
พิเศษ เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 กลุ่มทักษะ (ภาษาไทย) ชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 1

2. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา ศิษยานุศิษย์ และนักวิชาการ
การศึกษาพิเศษ เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 กลุ่มทักษะ (ภาษาไทย)
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

3. ปัญหาและข้อเสนอแนะอื่น ๆ เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521
กลุ่มทักษะ (ภาษาไทย) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

การวิเคราะห์ความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา ศิษยานุศิษย์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ

การวิเคราะห์แบ่งออกเป็น 5 ด้าน คือ ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ ด้านเนื้อหา ด้านกิจกรรม
การเรียนการสอน ด้านการวัดผลและประเมินผล และด้านการบริหารและการบริการหลักสูตร ซึ่งเสนอ
การวิเคราะห์แต่ละด้านต่อเนื่องกันไปดังนี้

1. ระบุความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา ศิษยานุศิษย์ และนักวิชาการการศึกษา
พิเศษ ต่อด้านจุดประสงค์การเรียนรู้

ผลการศึกษาปรากฏว่าครู ผู้บริหารการศึกษา ศิษยานุศิษย์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ
มีระบุความคิดเห็นต่อด้านจุดประสงค์การเรียนรู้อยู่ในระดับต่าง ๆ ดังตาราง 1, 2

ตาราง 1 ระดับความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ
ต่อค่านิยมการส่งเสริมการเรียนรู้

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S
ครู	33	3.25	0.61
ผู้บริหารการศึกษา	16	3.18	0.36
ศึกษานิเทศก์	21	3.45	0.42
นักวิชาการการศึกษาพิเศษ	21	3.47	0.82
รวม	91	3.33	0.60

จากตาราง 1 แสดงว่าทั้งครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ
มีความเห็นด้วยต่ออุปสรรคการเรียนรู้ในระดับปานกลาง

ตาราง 2 ระดับความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษาพิเศษ และนักวิชาการ
การศึกษาพิเศษ ต่อจุดประสงค์การเรียนรู้จำแนกตามรายการ

ข้อ	รายการ	กลุ่มตัวอย่าง							
		ครู		ผู้บริหาร		ศึกษาพิเศษ		นักวิชาการ	
		$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S
1	ความสอดคล้องกับจุดมุ่งหมาย ทั่วไปของภาษาไทย	3.90	0.87	3.69	0.69	4.30	0.46	3.91	1.01
2	ความเหมาะสมกับวัยของผู้ เรียน	3.09	0.69	3.11	0.43	3.24	0.66	3.41	0.85
3	สอดคล้องกับความต้องการ ของสังคม	3.41	0.72	3.46	0.56	3.81	0.81	3.73	0.93
4	ผู้เรียนสามารถนำไปปฏิบัติได้	2.90	0.59	2.93	0.51	3.00	0.53	3.13	0.85
5	ครูสามารถสอนให้บรรลุ จุดประสงค์ได้	3.02	0.60	2.94	0.56	3.10	0.49	3.26	0.86
6	สามารถวัดผลและติดตามผลได้	3.17	0.71	2.94	0.40	3.24	0.61	3.36	0.93

ตาราง 2 ครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษาพิเศษ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีความเห็นด้วยอย่างมากว่า จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายทั่วไปของภาษาไทย และศึกษานิเทศก์กับนักวิชาการการศึกษาพิเศษมีความเห็นด้วยอย่างมากว่าจุดประสงค์การเรียนรู้เหมาะสมกับความต้องการของสังคม ส่วนในด้านอื่น ๆ ทุกกลุ่มมีความเห็นด้วยในระดับปานกลาง

2. ระดับความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษาพิเศษ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ ต่อค่านี้อาหา

ผลการศึกษาปรากฏว่าครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษาพิเศษ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีระดับความคิดเห็นต่อค่านี้อาหาอยู่ในระดับต่าง ๆ ดังตาราง 3,4

ตาราง 3 ระดับความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษาพิเศษ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ ต่อค่านี้อาหา

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S
ครู	33	3.33	0.77
ผู้บริหารการศึกษา	16	2.94	0.75
ศึกษาพิเศษ	21	3.57	0.49
นักวิชาการการศึกษาพิเศษ	21	3.49	0.69
รวม	91	3.35	0.71

ตาราง 3 แสดงว่า ครู ผู้บริหารการศึกษา และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีความเห็นด้วยต่อค่านี้อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนศึกษาพิเศษมีความเห็นด้วยอย่างมากต่อค่านี้อาหา

ตาราง 4 ระดับความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษาพิเศษ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ ต่อด้านเนื้อหาจำแนกตามรายด้าน

ข้อ	รายด้าน	กลุ่มตัวอย่าง							
		ครู		ผู้บริหาร		ศึกษาพิเศษ		นักวิชาการ	
		$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S
1	สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	3.91	0.90	3.40	1.02	4.43	0.59	3.89	0.95
2	เหมาะสมกับเวลาที่กำหนดให้	2.91	1.00	2.74	0.86	2.84	0.84	2.97	1.03
3	เหมาะสมกับวุฒิภาวะของผู้เรียน	2.93	0.80	2.65	0.86	3.11	0.53	3.15	0.78
4	เหมาะที่จะเป็นพื้นฐานในการเรียนขั้นต่อไป	3.55	0.88	2.95	0.80	3.85	0.58	3.80	0.90
5	มีประโยชน์ต่อชีวิตประจำวัน	3.57	0.87	3.16	0.74	3.98	0.62	3.95	0.73
6	สะดวกต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน	3.25	0.88	2.81	0.87	3.43	0.81	3.34	0.68
7	สะดวกต่อการวัดผลและติดตามผล	3.18	0.88	2.86	0.79	3.38	0.91	3.33	0.81

ตาราง 4 แสดงระดับความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษาพิเศษ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ ต่อด้านเนื้อหาซึ่งสรุปได้ดังนี้

ครู ศึกษาพิเศษ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีความเห็นด้วยอย่างมากตรงกันคือเนื้อหาสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ รองลงมาคือด้านที่มีประโยชน์ต่อชีวิตประจำวัน ซึ่งอยู่ในระดับใกล้เคียงกับด้านที่เหมาะสมที่จะเป็นพื้นฐานในการเรียนขั้นต่อไป แต่ผู้บริหารการศึกษามีความเห็นด้วยต่อด้านดังกล่าวอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนในด้านอื่น ๆ ทุกกลุ่มมีความเห็นด้วยในระดับปานกลาง

3. ระบุความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ ต่อคานกิจกรรมการเรียนการสอน

ผลการศึกษาปรากฏว่าครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีความเห็นต่อคานกิจกรรมการเรียนการสอนอยู่ในระดับต่าง ๆ ดังปรากฏในตาราง 5, 6

ตาราง 5 ระบุความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ ต่อคานกิจกรรมการเรียนการสอน

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S
ครู	33	3.08	0.33
ผู้บริหารการศึกษา	16	2.99	0.54
ศึกษานิเทศก์	21	3.09	0.45
นักวิชาการการศึกษาพิเศษ	21	3.06	0.60
รวม	91	3.06	0.46

จากตาราง 5 แสดงว่า ทั้งครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีความเห็นต่อคานกิจกรรมการเรียนการสอนอยู่ในระดับปานกลาง

ตาราง 6 ระดับความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษาพิเศษ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ ต่อกิจกรรมการเรียนการสอนจำแนกตามรายชื่อ

ข้อ	กิจกรรมการเรียนการสอน	กลุ่มตัวอย่าง							
		ครู		ผู้บริหาร		ศึกษาพิเศษ		นักวิชาการ	
		$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S
1	กิจกรรมสอดคล้องกับความคิดรวบยอด	3.42	0.71	3.75	0.77	3.76	0.77	3.24	0.89
2	กิจกรรมสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	3.67	0.74	3.69	0.87	3.67	0.66	3.57	0.75
3	กิจกรรมสอดคล้องกับเนื้อหา	3.48	0.76	3.50	0.89	3.48	0.81	3.43	0.81
4	กิจกรรมเหมาะสมกับวัยและความสามารถของผู้เรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	2.91	0.88	2.81	1.05	2.67	1.01	2.67	0.97
5	กิจกรรมสอดคล้องกับความแตกต่างระหว่างบุคคล	2.67	0.74	2.63	0.96	2.81	0.75	3.14	0.65
6	การปฏิบัติกิจกรรมที่หลักสูตรเสนอแนะไว้ทำได้ง่าย	2.73	0.57	2.69	0.95	2.57	0.75	2.95	0.84
7	ครูสามารถดัดแปลงกิจกรรมให้เหมาะสมกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	3.15	0.97	3.00	1.10	3.33	0.91	3.19	1.12
8	จำนวนกิจกรรมที่เสนอแนะไว้ไม่มีความเหมาะสมกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	2.79	0.82	2.56	1.09	3.05	0.80	2.90	0.89

ตาราง 6 (ต่อ)

ข้อ	กิจกรรมการเรียนการสอน	กลุ่มตัวอย่าง							
		ครู		ผู้บริหาร		ศึกษานิเทศก์		นักวิชาการ	
		$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S
9	ผู้สอนไม่มีเวลาเพียงพอในการจัดกิจกรรม	2.97	0.73	3.00	0.82	2.62	1.12	2.76	0.83
10	กิจกรรมที่เสนอแนะไว้ช่วยส่งเสริมความรู้และพัฒนาสติปัญญาของผู้เรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินได้มาก	2.97	0.85	2.69	0.95	3.19	0.75	3.14	0.96
11	นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินให้ความร่วมมือในการปฏิบัติกิจกรรมเป็นอย่างดี	3.06	0.70	2.69	1.01	3.14	0.91	3.10	0.96
12	กิจกรรมทำให้นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเข้าใจบทเรียนได้ดี	3.21	0.89	3.13	1.15	3.00	0.71	2.95	0.97
13	กิจกรรมที่เสนอแนะไว้ไม่ครอบคลุมการฝึกทักษะทั้ง 4 ด้านสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินอย่างเพียงพอ	2.97	0.81	2.69	1.01	2.95	0.92	2.67	1.06
14	กิจกรรมอื่น ๆ ที่ครูนำมาใช้ในการเรียนการสอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีมาก	3.09	0.84	3.00	0.73	2.95	0.86	3.14	1.01

จากตาราง 6 แสดงระดับความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา ศิษยานิเทศ์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ ต่อด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งสรุปได้ดังนี้

ทั้งครู ผู้บริหารการศึกษา ศิษยานิเทศ์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีความเห็นด้วยอย่างมากตรงกันคือกิจกรรมสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ และรองลงมาคือ กิจกรรมสอดคล้องกับเนื้อหา ซึ่งผู้บริหารการศึกษามีความเห็นด้วยอย่างมาก แต่กลุ่มอื่น ๆ มีความเห็นด้วยในระดับปานกลาง ส่วนผู้บริหารการศึกษาและศิษยานิเทศ์มีความเห็นด้วยอย่างมากตรงกันคือ กิจกรรมสอดคล้องกับความพึงพอใจ ส่วนในด้านอื่น ๆ ทุกกลุ่มมีความเห็นด้วยในระดับปานกลาง

4. ระดับความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา ที่ชำนาญพิเศษ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ ต่อการวัดผลและประเมินผล

ผลการศึกษารายงานว่าครู ผู้บริหารการศึกษา ที่ชำนาญพิเศษ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีระดับความคิดเห็นต่อการวัดผลและประเมินผลอยู่ในระดับต่าง ๆ ดังปรากฏในตาราง 7, 8

ตาราง 7 ระดับความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา ที่ชำนาญพิเศษ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ ต่อการวัดผลและประเมินผล

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S
ครู	33	3.14	0.36
ผู้บริหารการศึกษา	16	3.04	0.47
ที่ชำนาญพิเศษ	21	3.25	0.34
นักวิชาการการศึกษาพิเศษ	21	3.27	0.53
รวม	91	3.18	0.42

จากตาราง 7 แสดงว่าทั้งครู ผู้บริหารการศึกษา ที่ชำนาญพิเศษ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีความเห็นด้วยต่อการวัดผลและประเมินผลอยู่ในระดับปานกลาง

ตาราง 8 ระดับความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษาพิเศษ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ ต่อการวัดผลและประเมินผลจำแนกตามรายข้อ

ข้อ	การวัดผลและประเมินผล	กลุ่มตัวอย่าง							
		ครู		ผู้บริหาร		ศึกษาพิเศษ		นักวิชาการ	
		$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S
1	การทดสอบความรู้พื้นฐานก่อนเรียนเรื่องใหม่เป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	4.03	0.92	4.44	0.73	4.33	0.86	4.38	0.80
2	เครื่องมือที่เสนอแนะให้ใช้วัดพฤติกรรมมีความเหมาะสมกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	3.00	0.75	3.19	1.22	3.29	0.78	3.00	1.00
3	เกณฑ์การวัดผลและการตัดสินผลการเรียนไม่มีความเหมาะสมกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	2.48	0.80	2.31	1.25	2.33	0.80	2.57	1.17
4	การประเมินผลสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	3.18	0.77	3.12	0.72	3.62	0.67	3.52	0.93
5	การกรอกแบบประเมินผลแบบป.02 มีความยุ่งยากซับซ้อน	3.24	0.83	3.63	0.81	3.00	0.71	3.38	0.92
6	การประเมินผลที่หลักสูตรเสนอแนะไว้ปฏิบัติได้จริง	2.73	0.76	2.38	0.89	3.14	0.91	3.33	1.06
7	ครูไม่มีเวลาเพียงพอในการวัดผลประเมินผล	3.30	0.88	2.94	0.85	3.14	0.79	2.76	1.00

ตาราง 8 (ต่อ)

ข้อ	การวัดผลและประเมินผล	กลุ่มตัวอย่าง							
		ครู		ผู้บริหาร		ศึกษานิเทศก์		นักวิชาการ	
		$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S
8	วิธีดำเนินการวัดผลที่ใช้ผู้มี								
	มาตรฐานที่แน่นอน	3.00	0.75	2.44	1.03	2.90	0.89	2.95	0.92
9	สามารถนำผลที่ได้จากการ								
	วัดผลและประเมินผลมาใช้								
	ประโยชน์ ในการปรับปรุง								
	การเรียนการสอนเด็กที่มี								
	ความบกพร่องทางการได้ยิน	3.24	0.66	2.88	1.02	3.47	0.81	3.48	0.75
10	วิธีอื่น ๆ ที่ครูนำมาใช้ในการ								
	วัดผลและประเมินผลสำหรับ								
	เด็กที่มีความบกพร่องทางการ								
	ได้ยิน	3.15	0.83	3.13	0.89	3.24	0.77	3.29	0.85

จากตาราง 8 แสดงระดับความถี่เห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการ การศึกษาพิเศษ ซึ่งสรุปได้ดังนี้

ทั้งครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีความเห็นด้วยอย่างมากตรงกันคือการทดสอบความรู้พื้นฐานก่อนการเรียนเรื่องใหม่เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน นอกจากนี้ศึกษานิเทศก์และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีความเห็นด้วยอย่างมากอีกว่าการประเมินผลสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้อย่างดี ส่วนที่ 4 กลุ่ม มีความเห็นด้วยในระดับน้อย คือเกณฑ์การวัดผลและการตัดสินผลการเรียนไม่มีความเหมาะสมกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ผู้บริหารการศึกษาเห็นด้วยในระดับน้อยในเรื่องการประเมินผลที่หลักสูตรเสนอแนะไว้ปฏิบัติได้จริง ส่วนด้านอื่น ๆ ทุกกลุ่มมีความเห็นด้วยในระดับปานกลาง

5. ระดับความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษาพิเศษ และนักวิชาการ
การศึกษาพิเศษ ต่อการบริหารและการบริการหลักสูตร

ผลการศึกษาปรากฏว่าครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษาพิเศษ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีระดับความคิดเห็นต่อการบริหารและการบริการหลักสูตรอยู่ในระดับต่าง ๆ ดังปรากฏในตาราง 9, 10

ตาราง 9 ระดับความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษาพิเศษ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ ต่อการบริหารและการบริการหลักสูตร

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S
ครู	33	2.67	0.46
ผู้บริหารการศึกษา	16	2.68	0.67
ศึกษาพิเศษ	21	2.97	0.46
นักวิชาการการศึกษาพิเศษ	21	2.71	0.46
รวม	91	2.75	0.51

จากราย 9 แสดงว่า ทั้งครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษาพิเศษ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีความเห็นเกี่ยวกับการบริหารและการบริการหลักสูตรอยู่ในระดับปานกลาง

ตาราง 10 ระดับความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษาพิเศษ และนักวิชาการ
การศึกษาพิเศษ ต่อการบริหารและการบริการหลักสูตรจำแนกตามรายชื่อ

ข้อ	การบริหารและบริการหลักสูตร	กลุ่มตัวอย่าง							
		ครู		ผู้บริหาร		ศึกษาพิเศษ		นักวิชาการ	
		$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S
1	ผู้บริหารโรงเรียนและศึกษา พิเศษมีการคิดตามผลการเรียน การสอนอย่างสม่ำเสมอ	2.70	0.88	3.00	1.10	3.10	1.00	2.71	0.85
2	มีเอกสารประกอบหลักสูตร เพียงพอ	2.58	0.79	2.38	1.02	2.86	0.85	2.48	0.60
3	มีหนังสืออ่านเพิ่มเติมเพื่อเสริม สร้างความรู้ทางด้านการศึกษา พิเศษไม่เพียงพอ	2.94	1.12	2.44	1.09	2.81	1.17	2.57	1.08
4	มีการให้ความรู้เกี่ยวกับการใช้ หลักสูตรใหม่เสมอ	2.27	0.84	2.25	1.00	2.62	1.16	2.52	0.81
5	มีการให้ความช่วยเหลือในการ จัดทำสื่อและวัสดุประกอบการ สอนเสมอ	2.55	0.90	2.56	1.03	2.62	1.16	2.52	0.67
6	มีอุปกรณ์การสอนเพียงพอกับ ความต้องการของครู	2.42	0.83	2.50	0.89	2.71	1.06	2.48	0.60
7	การจัดครูเข้าชั้นเรียนไม่เหมาะสม กับความสามารถและความถนัด ของครู	2.91	1.10	2.69	0.95	2.86	0.85	2.76	0.89

ตาราง 10 (ต่อ)

ข้อ	การบริหารและบริการหลักสูตร	กลุ่มตัวอย่าง							
		ครู		ผู้บริหาร		ศึกษานิเทศก์		นักวิชาการ	
		$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S
8	ผู้บริหาร ศึกษานิเทศก์ และ นักวิชาการการศึกษาพิเศษให้ การแนะนำช่วยเหลือเมื่อมีปัญหา	2.30	0.81	2.50	1.15	3.33	0.80	2.86	0.73
9	มีการจัดอบรมให้ความรู้ทางการ การศึกษาพิเศษแก่ครูอยู่เสมอ	2.27	0.84	2.50	1.00	2.67	0.97	2.86	0.65
10	อาคารสถานที่ไม่สะดวกในการจัด การเรียนการสอนและจัดกิจกรรม	2.73	0.91	3.00	1.03	3.00	0.95	2.71	0.72
11	ผู้บริหารโรงเรียนและครูเห็น ความสำคัญของการเรียนการสอน กลุ่มทักษะ	3.18	1.01	3.94	1.06	3.71	1.01	3.43	0.68

จากตาราง 10 แสดงระดับความพึงพอใจของครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการ
การศึกษาพิเศษ ต่อการบริหารและบริการหลักสูตร ซึ่งสรุปได้ดังนี้

ทั้งผู้บริหารการศึกษา ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีความเห็นด้วยอย่างมาก
ตรงกันคือผู้บริหารโรงเรียนและครูเห็นความสำคัญของการเรียนการสอนกลุ่มทักษะ ครูเห็นด้วยในระดับ
น้อยในเรื่องการให้มีความรู้เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรใหม่เสมอ มีอุปสรรคการสอนเพียงพอกับความต้องการ
ของครู ผู้บริหาร ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษให้การแนะนำช่วยเหลือเมื่อมีปัญหา และมี
การจัดอบรมให้ความรู้ทางการศึกษาพิเศษแก่ครูอยู่เสมอ ผู้บริหารการศึกษาเห็นด้วยในระดับน้อยในเรื่อง
มีเอกสารประกอบหลักสูตรเพียงพอ มีหนังสืออ่านเพิ่มเติมเพื่อเสริมสร้างความรู้ทางด้านการศึกษาพิเศษ
ไม่เพียงพอ และ

มีการให้ความรู้เกี่ยวกับหลักสูตรใหม่เสมอ นักวิชาการการศึกษาพิเศษเห็นด้วยในระดับน้อย ในเรื่องมีเอกสารประกอบหลักสูตรเพียงพอ และมีอุปกรณ์การสอนเพียงพอกับความต้องการของครู ส่วนด้านอื่น ๆ ทุกกลุ่มมีความเห็นด้วยในระดับปานกลาง

การเปรียบเทียบความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษาพิเศษ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ

การเปรียบเทียบความคิดเห็นนี้แบ่งออกเป็น 5 ด้าน คือ ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ ด้านเนื้อหา ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน การวัดผลและการประเมินผล และการบริหาร และการบริการหลักสูตร ซึ่งเสนอการวิเคราะห์ที่ละด้านต่อเนื่องกันไปดังนี้

ตาราง 11 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของระดับความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษาพิเศษ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ ที่มีต่อด้านจุดประสงค์การเรียนรู้

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	3	1.27	0.42	1.20
ภายในกลุ่ม	87	30.69	0.35	
รวมทั้งหมด	90	31.96		

จากตาราง 11 พบว่าครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษาพิเศษ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีความเห็นด้วยต่อด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ภาษาไทยแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 12 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของระดับความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา
ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ ที่มีต่อค่านี้อา

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	3	4.19	1.40	2.92 *
ภายในกลุ่ม	87	41.57	0.48	
รวมทั้งรวม	90	45.76		

*p < .05

จากตาราง 12 พบว่า ครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีความเห็นด้วยต่อเนื้อหาภาษาไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เพื่อให้ทราบว่าความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ ที่มีต่อค่านี้อาของกลุ่มใดที่แตกต่างกัน จึงทดสอบเป็นรายคู่ด้วย q-Statistic ผลการทดสอบ
ดังตาราง 13

ตาราง 13 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างระดับความถี่เห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา
ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ ที่มีต่อค่านี้อาหา

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าเฉลี่ย	ผู้บริหาร	ครู	นักวิชาการ	ศึกษานิเทศก์
		2.94	3.33	3.49	3.57
ผู้บริหารการศึกษา	2.94	-	0.39	0.55*	0.63*
ครู	3.33	-	-	0.16	0.24
นักวิชาการ	3.49	-	-	-	0.08
ศึกษานิเทศก์	3.57	-	-	-	-

* $p < .05$

จากตาราง 13 พบว่า ผู้บริหารการศึกษา มีความเห็นด้วยต่อค่านี้อาหาน้อยกว่านักวิชาการการศึกษาพิเศษและศึกษานิเทศก์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนผู้อื่น ๆ ไม่พบความแตกต่าง

ตาราง 14 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของระดับความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา
ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ ที่มีต่อด้านกิจกรรมการเรียนการสอน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	3	0.11	0.04	0.17
ภายในกลุ่ม	87	19.12	0.22	
รวมทั้งหมด	90	19.23		

จากตาราง 14 พบว่า ครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีความเห็นด้วยต่อกิจกรรมการเรียนการสอนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 15 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของระดับความพึงพอใจของครู ผู้บริหารการศึกษา และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ ที่มีต่อการวัดผลและการประเมินผล

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	3	0.61	0.20	1.16
ภายในกลุ่ม	87	15.25	0.18	
รวมทั้งหมด	90	15.86		

จากตาราง 15 พบว่า ครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษาพิเศษ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีความเห็นด้วยต่อการวัดผลและประเมินผลแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 16 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของระดับความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา
ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ ที่มีต่อการบริหารและการบริการหลักสูตร

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	3	1.33	0.44	1.75
ภายในกลุ่ม	87	21.99	0.25	
รวมทั้งหมด	90	23.32		

จากตาราง 16 พบว่า ครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีความเห็นด้วยต่อการบริหารและการบริการหลักสูตรแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ปัญหาและข้อเสนอแนะอื่น ๆ เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 กลุ่มทักษะ
(ภาษาไทย) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

สรุปความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 จากแบบสอบถามตอนที่ 3 เป็นคำถามปลายเปิด ซึ่งมีผู้เสนอความคิดเห็นร้อยละ 50 ของกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยลำดับความคิดเห็นจากผู้ตอบจำนวนมากไปหาน้อยและคาน กิ่งนี้

การจัดประสบการณ์เรียนรู้

1. ควรจะจัดจุดประสงค์การเรียนรู้ให้เหมาะสมกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยเฉพาะ (จำนวนผู้เสนอความคิดเห็น 18 คน)
2. ควรลดจุดประสงค์การเรียนรู้ให้เหมาะสมกับขีดความสามารถของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน (จำนวนผู้เสนอความคิดเห็น 13 คน)
3. จุดประสงค์การเรียนรู้มีมากและยากเกินไป จุดประสงค์การเรียนรู้บางข้อนักเรียนไม่สามารถบรรลุจุดประสงค์ได้ (จำนวนผู้เสนอความคิดเห็น 12 คน)

4. ควรเปิดโอกาสให้กลุ่มโรงเรียนโสตศึกษา ได้ปรับปรุงพิจารณาจุดประสงค์การเรียนรู้ใหม่ให้เหมาะสมร่วมกัน

5. จุดประสงค์การเรียนรู้ควรเป็นจุดประสงค์ที่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินทำได้จริง

ด้านเนื้อหา

1. เนื้อหาภาษาไทยมีมากเกินไป เวลาที่กำหนดให้ไม่เพียงพอ ควรเพิ่มเวลาในการเรียนวิชาภาษาไทย (จำนวนผู้เสนอความคิด 22 คน)

2. ควรกำหนดเนื้อหาภาษาไทยใหม่ให้เหมาะสมกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน (จำนวนผู้เสนอความคิด 18 คน)

3. เนื้อหาภาษาไทยยาวเกินไป เข้าใจยาก ซับซ้อน ควรเป็นเรื่องใกล้ ๆ ตัวในชีวิตประจำวันเป็นรูปธรรมมาก ๆ (จำนวนผู้เสนอความคิด 15 คน)

4. ควรลดเนื้อหาลงหรือรวมเนื้อหาให้สอดคล้องต่อเนื่องกัน

5. ควรมีแบบเรียนเฉพาะสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน

1. ควรส่งเสริมการใช้สื่อการสอนทุกประเภท และจัดให้มีศูนย์สื่อการเรียนการสอนของโรงเรียน (จำนวนผู้เสนอความคิด 15 คน)

2. ควรจัดกิจกรรมการสอนให้สอดคล้องกับสภาพความบกพร่องของเด็กโดยเน้นเทคนิควิธี (จำนวนผู้เสนอความคิด 13 คน)

3. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของครูทำได้ไม่ครบถ้วนเพราะเนื้อหาเยอะและยากเกินไป (จำนวนผู้เสนอความคิด 11 คน)

4. ควรมีการสาธิตการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนและเทคนิคการสอนใหม่ ๆ

5. ควรจัดให้ครูสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พบปะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนการสอน

6. โรงเรียนควรจัดงบประมาณด้านอุปกรณ์สื่อการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินให้เพียงพอ

ด้านการวัดผลและประเมินผล

1. การกำหนดเกณฑ์ประเมินผล เฉพาะสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน (จำนวนผู้เสนอความคิด 14 คน)
2. ควรมีข้อสอบมาตรฐานในการวัดทักษะทั้ง 4 ด้านสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน (จำนวนผู้เสนอความคิด 11 คน)
3. ควรลดเกณฑ์ประเมินผลต่ำกว่าเด็กปกติ (จำนวนผู้เสนอความคิด 10 คน)
4. ควรจัดอบรมวัดผลและประเมินผลให้ครูอย่างทั่วถึง

ด้านการบริหารและการบริการหลักสูตร

1. การจัดอบรม สัมมนาบุคลากรเกี่ยวกับหลักสูตรอย่างสม่ำเสมอ เพื่อความเข้าใจตรงกันและไ้ทราบถึงความเปลี่ยนแปลง อุปสรรคต่าง ๆ (จำนวนผู้เสนอความคิด 12 คน)
2. ควรผลิตคู่มือครู หรือเอกสารเกี่ยวกับหลักสูตร (จำนวนผู้เสนอความคิด 10 คน)
3. ผู้บริหารการศึกษาและผู้เกี่ยวข้อง ควรให้การสนับสนุนและช่วยเหลือครู ให้คำแนะนำชี้แจงแก่ครูและติดตามผลอย่างทั่วถึง (จำนวนผู้เสนอความคิด 10 คน)
4. ควรจัดอบรมผู้บริหารโรงเรียนให้เข้าใจในเรื่องการบริหารและการบริการหลักสูตรและเข้าใจเรื่องเอกสารประกอบหลักสูตรต่าง ๆ อย่างถ่องแท้
5. ควรเพิ่มบุคลากรในตำแหน่งนี้ให้มากขึ้น และเพียงพอกับจำนวนนักเรียนในอัตราส่วนไม่เกิน หนึ่ง ต่อ สิบคน

หมายเหตุ ข้อที่ไม่มีวงเล็บต่อท้าย คือ จำนวนผู้เสนอความคิดต่ำกว่า 10 คน

สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 กลุ่มทักษะ (ภาษาไทย) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 กลุ่มทักษะ (ภาษาไทย) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ได้แก่ครูผู้สอนกลุ่มทักษะ(ภาษาไทย) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2532 ในโรงเรียนโสตศึกษา สังกัดกองการศึกษาพิเศษ จำนวน 33 คน ผู้บริหารการศึกษาโรงเรียนโสตศึกษา สังกัดกองการศึกษาพิเศษจำนวน 16 คน ศึกษานิเทศก์กลุ่มทักษะ สังกัดกองการศึกษาพิเศษและศึกษานิเทศก์เขต 3,7,8, 9 และ 12 จำนวน 21 คน และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ สังกัดกองการศึกษาพิเศษ กรมการฝึกหัดครู และทบวงมหาวิทยาลัย จำนวน 21 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นแบบสอบถาม แบบมาตราส่วนประมาณค่า แบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นในการใช้หลักสูตรกลุ่มทักษะ (ภาษาไทย) ในด้านต่าง ๆ 5 ด้านคือ ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้, ด้านเนื้อหา ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านการวัดผลและประเมินผล และด้านการบริหารและการบริการหลักสูตร

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามปลายเปิด เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้ตอบแบบสอบถามได้แสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์เพิ่มเติม

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรกลุ่มทักษะ (ภาษาไทย) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ไปสอบถามครูจำนวน 33 คน ผู้บริหารการศึกษาจำนวน 16 คน ศึกษานิเทศก์จำนวน 23 คน และนักวิชาการการศึกษาพิเศษจำนวน 21 คน และไปรับแบบสอบถามคืนด้วยตนเอง

การศึกษารั้ครั้งนี้ผู้วิจัยได้แจกแบบสอบถามจำนวน 93 ฉบับ และได้รับคืนจำนวน 91 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 97.86 และได้ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามได้แบบสอบถามที่สมบูรณ์ 91 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100.00 แล้วนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ และวิเคราะห์ผลโดยวิธีการทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หากค่าสถิติพื้นฐานของแต่ละข้อคำถามซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ด้าน คือด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ ด้านเนื้อหา ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านการวัดผลและประเมินผล และด้านการบริหารและการบริการหลักสูตร

2. ทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 4 กลุ่ม โดยใช้ One Way Analysis of Variance และทดสอบเป็นรายคู่โดยใช้ q - Statistic

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

ก. การวิเคราะห์ความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษาานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 กลุ่มทักษะ (ภาษาไทย) ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ด้านคือ ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ ด้านเนื้อหา ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านการวัดผลและประเมินผล และด้านการบริหารและการบริการหลักสูตร ซึ่งสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลต่อเนื่องกันไปดังนี้

1. ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ ปรากฏว่า ทั้งครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษา นิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีความเห็นด้วยต่อจุดประสงค์การเรียนรู้ในระดับปานกลาง
2. ด้านเนื้อหา ปรากฏว่า ครู ผู้บริหารการศึกษา และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีความเห็นด้วยต่อเนื้อหาอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนศึกษาานิเทศก์มีความเห็นด้วยอย่างมากต่อเนื้อหา
3. ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ปรากฏว่า ทั้งครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษา นิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีความเห็นด้วยต่อกิจกรรมการเรียนการสอนอยู่ในระดับปานกลาง
4. ด้านการวัดผลและประเมินผล ปรากฏว่า ทั้งครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษา นิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีความเห็นด้วยต่อการวัดผลและประเมินผลอยู่ในระดับปานกลาง
5. ด้านการบริหารและการบริการหลักสูตร ปรากฏว่า ทั้งครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษา นิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีความเห็นด้วยต่อการบริหารและการบริการหลักสูตรอยู่ในระดับปานกลาง

ข. การเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษาานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 กลุ่มทักษะ (ภาษาไทย) ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ด้าน คือ ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ ด้านเนื้อหา ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านการวัดผลและประเมินผล และด้านการบริหารและการบริการหลักสูตร ซึ่งจะเปรียบเทียบผลการวิเคราะห์ต่อเนื่องกันดังต่อไปนี้

1. ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ ปรากฏว่า ครู ผู้บริหารการศึกษา ศิษยานุศิษย์และนักวิชาการ การศึกษาพิเศษ มีความเห็นด้วยต่อจุดประสงค์การเรียนรู้แตกต่างกันอย่างไรไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
2. ด้านเนื้อหา ปรากฏว่า ผู้บริหารการศึกษา มีความเห็นด้วยต่อค่านี้อ่านน้อยกว่า นักวิชาการการศึกษาพิเศษและศิษยานุศิษย์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนกลุ่มอื่น ๆ มีความเห็นด้วยต่อค่านี้อ่านไม่แตกต่างกัน
3. ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ปรากฏว่าครู ผู้บริหารการศึกษา ศิษยานุศิษย์และ นักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีความเห็นด้วยต่อค่านี้อ่านกิจกรรมการเรียนการสอนแตกต่างกันอย่างไรไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
4. ด้านการวัดผลและประเมินผล ปรากฏว่า ครู ผู้บริหารการศึกษา ศิษยานุศิษย์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีความเห็นด้วยต่อค่านี้อ่านการวัดผลและประเมินผลแตกต่างกันอย่างไรไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
5. ด้านการบริหารและการบริการหลักสูตร ปรากฏว่า ครู ผู้บริหารการศึกษา ศิษยานุศิษย์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีความเห็นด้วยต่อค่านี้อ่านการบริหารและการบริการหลักสูตรแตกต่างกัน อย่างไรไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
 - ก. ปัญหาและข้อเสนอแนะอื่น ๆ เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 กลุ่มทักษะ (ภาษาไทย) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

จากแบบสอบถามปลายเปิด เรียงลำดับตามจำนวนผู้เสนอแนะจากมากไปหาน้อยดังนี้

 1. เนื้อหาวิชาภาษาไทยมีมากเกินไป เวลาที่กำหนดให้ไม่เพียงพอควรเพิ่มหรือขยายเวลา เรียนวิชาภาษาไทย
 2. ควรกำหนดเนื้อหาวิชาภาษาไทยใหม่ ให้เหมาะสมกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
 3. ควรจะกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ให้เหมาะสมกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

โดย: จพาะ

4. เนื้อหาภาษาไทยยาวเกินไป เข้าใจยาก ซับซ้อน ควรเป็นเรื่องใกล้ ๆ ตัว ในชีวิตประจำวัน เป็นรูปธรรมมาก ๆ
5. ควรส่งเสริมการใช้สื่อการสอนทุกประเภท และจัดให้มีศูนย์สื่อการเรียน การสอนในโรงเรียน
6. ควรกำหนดเกณฑ์ประเมินผล เฉพาะสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการ ไต้อื่น
7. ควรจัดกิจกรรมการสอนให้สอดคล้องกับสภาพความบกพร่องของเด็กโดย เน้นเทคนิควิธี
8. ควรลดจุดประสงค์การเรียนรู้ให้เหมาะสมกับขีดความสามารถของเด็กที่มีความ บกพร่องทางการไต้อื่น
9. จุดประสงค์การเรียนรู้มีมากและยากเกินไป จุดประสงค์การเรียนรู้บาง ข้อนักเรียนไม่สามารถบรรลุจุดประสงค์ได้
10. ควรจัดอบรม สัมมนาบุคลากรเกี่ยวกับหลักสูตรอย่างสม่ำเสมอ เพื่อความ เข้าใจตรงกันและได้ทราบถึงความเปลี่ยนแปลง อุปสรรคต่าง ๆ

อภิปรายผล

ก. การวิเคราะห์ความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา ศิษยานิเทศ์ และนัก วิชาการการศึกษาพิเศษ ในการใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 กลุ่มทักษะ (ภาษาไทย) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ด้านคือ ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ ด้านเนื้อหา ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านการวัดผลและประเมินผล และด้านการ บริหารและการบริการหลักสูตร ซึ่งอภิปรายต่อเนื่องกันไปถึงต่อไปนี้

1. ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้

1.1 ความสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายทั่วไปของภาษาไทย ปรากฏว่าทั้งครู ผู้บริหารการศึกษา ศิษยานิเทศ์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีความเห็นด้วยอย่างมาก แสดงว่า จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์ทั่วไปของภาษาไทยเป็นส่วนใหญ่

จากการศึกษาพบว่า ด้านที่ครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษาพิเศษ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีความเห็นด้วยในระดับน้อยตรงกันคือ ข้อ 1 "จำแนกประเภทของเสียงที่เกิดในสภาพแวดล้อม (ว่าเป็นเสียงลม, สัตว์) ได้บ้าง" ข้อ 2 "จำแนกเสียงสระที่คล้าย ๆ กันออกจากกันได้ เช่น - กับ -ัว" ข้อ 30 "อ่าน เขียน และประสมคำโดยใช้ ล กับสระ -แ-, -เ-, -อ ได้"

1.2 ความเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน ปรากฏว่า ทั้งครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษาพิเศษ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีความเห็นด้วยอยู่ในระดับปานกลาง แสดงว่า จุดประสงค์การเรียนรู้ที่เหมาะสมกับวัยของผู้เรียนพอสมควร จากการศึกษพบว่า ทั้งครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษาพิเศษ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีความเห็นด้วยในระดับน้อย ตรงกันคือ ข้อ 1 "จำแนกประเภทของเสียงที่เกิดในสภาพแวดล้อม(ว่าเป็นเสียงลม, สัตว์) ได้ บ้าง" ข้อ 4 "แยกระดับเสียงสูง กลาง ต่ำ ได้" ข้อ 33 "บอกได้ว่าคำเป็นทั้งอักษร กลางและสูงนั้นระดับเสียงต่างกัน แต่เมื่อใช้วรรณยุกต์เอกและโทกำกับระดับเสียงเหมือนกัน"

1.3 สอดคล้องกับความต้องการของสังคม ปรากฏว่า ศึกษาพิเศษ และนัก วิชาการการศึกษาพิเศษ มีความเห็นด้วยอย่างมาก ส่วนกลุ่มอื่น ๆ มีความเห็นด้วยในระดับ ปานกลาง แสดงว่าจุดประสงค์การเรียนรู้มีความสอดคล้องกับความต้องการของสังคมเป็น ส่วนมาก จากการศึกษพบว่า ด้านที่ครู ผู้บริหารการศึกษา และศึกษาพิเศษ มีความคิดเห็น อยู่ในระดับปานกลางคือข้อ 29 "อ่าน เขียน และประสมคำโดยใช้ ม, ย กับสระ -ัว, -เ- ได้" ข้อ 30 "อ่าน เขียน และประสมคำโดยใช้ ล กับสระ -แ-, -เ-, -อ ได้" ข้อ 33 "บอกได้ว่าคำเป็นทั้งอักษรกลางและอักษรสูง นั้นระดับเสียงต่างกัน แต่เมื่อใช้วรรณยุกต์เอก และโทกำกับระดับเสียงเหมือนกัน" ข้อ 51 "อ่านและเขียนคำที่ขึ้นต้นด้วยพยัญชนะ ธ ข ช พ ได้"

1.4 ผู้เรียนสามารถนำไปปฏิบัติได้ ปรากฏว่าทั้งครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษาพิเศษ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีความเห็นด้วยอยู่ในระดับปานกลาง แสดงว่า จุดประสงค์การเรียนรู้ที่ผู้เรียนสามารถนำไปปฏิบัติได้พอสมควร จากการศึกษพบว่า จุดประสงค์ที่ครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษาพิเศษ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีความ

เห็นควยนอนตรงกัน คือ ข้อ 33 "บอกไควว่าค่าเป็นหยังอักษรกลางและสูงนั้นระดับเสียงต่างกัน แต่เมื่อใช้วรรณยุกต์เอกและโทกำกับระดับเสียงเหมือนกัน" ข้อ 36 "อ่าน เขียนคำที่สะกดควยแมกน ไคและบอกไควว่ามีความแตกต่างกันในเรื่องระดับเสียง และการใช้วรรณยุกต์กำกับอักษร ข้อ 47 "อ่าน เขียน คำที่มี ร, ล กลำและใช้วรรณยุกต์ไค" ข้อ 49 "อ่านและเขียนคำที่ใช้ ค ฦ ป ษ ศ ค ฦ ญ สะกดไค"

1.5 ครูสามารถสอนไพบรรลุจุดประสงค์ได้ ปรากฏว่าหังครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีความเห็นควยอยู่ในระดับปานกลาง แสดงว่า จุดประสงค์ การเรียนรู้ครูสามารถสอนไพบรรลุจุดประสงค์ได้พอสมควร จากการศึกษาพบว่า จุดประสงค์ที่ครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีความเห็นควยนอนตรงกัน คือ ข้อ 1 "จำแนกประเภทของเสียงที่เกิดในสภาพแวดล้อม (ว่าเป็นเสียง ลม สัตว์) ไคบาง" ข้อ 9 "ฟัง (ดู) เรื่องราวที่ผู้อื่นเล่าให้ฟังแล้วปะติดปะต่อเนื้อความเข้าควยกันไค" ข้อ 33 "บอกไควว่าค่าเป็นหยังอักษร กลางและสูงนั้นระดับเสียงต่างกัน แต่เมื่อใช้วรรณยุกต์เอก และโทกำกับระดับเสียงเหมือนกัน" ข้อ 36 "อ่าน เขียนคำที่สะกดควยแมกน ไค และบอกไควว่ามีความแตกต่างกันในเรื่องระดับเสียงและการใช้วรรณยุกต์ กำกับอักษรกลาง สูง คำ" ข้อ 48 "อ่าน เขียนคำที่ขึ้นควยควย ส ป ร สร และใช้วรรณยุกต์ไค" ข้อ 55 "เขียนข้อความสั้น ๆ บรรยายความนึกคิดของตนเองไค"

1.6 ความสามารถในการวัดผลและติดตามผลได้ปรากฏว่าหังครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีความเห็นควยอยู่ในระดับปานกลาง แสดงว่าจุดประสงค์ การเรียนรู้สามารถวัดผลและติดตามผลได้พอสมควร จากการศึกษาพบว่าหังครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีความเห็นควยนอนตรงกัน ข้อ 1 "จำแนกประเภท ของเสียงที่เกิดขึ้นในสภาพแวดล้อม (ว่าเป็นเสียงลม สัตว์) ไคบาง" ข้อ 33 "บอกไควว่าค่าเป็น หยังอักษรกลางและสูงนั้นระดับเสียงต่างกัน แต่เมื่อใช้วรรณยุกต์เอกและโทกำกับระดับเสียงเหมือนกัน" ข้อ 43 "อ่าน เขียน และประสมคำที่ใช้สระ -เอะ -โอะ และวรรณยุกต์ -ไค"

2. ด้านเนื้อหา

2.1 ความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ ปรากฏว่า ผู้บริหารการศึกษา มีความเห็นด้วยอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนครู ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีความเห็นด้วยอย่างมาก แสดงว่า เนื้อหานี้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้เป็นส่วนมาก จากการศึกษาพบว่า เนื้อหาที่ผู้บริหารการศึกษามีความเห็นด้วยในระดับปานกลางคือ การอ่านออกเสียงและการอ่านในใจ

2.2 เหมาะสมกับเวลาที่กำหนดให้ ปรากฏว่าทั้งครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีความเห็นด้วยอยู่ในระดับปานกลาง แสดงว่า เนื้อหานี้เหมาะสมกับเวลาที่กำหนดให้พอสมควร จากการศึกษาพบว่า เนื้อหาที่ครู ผู้บริหารการศึกษา และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีความเห็นด้วยในระดับน้อยคือ การอ่าน ข้อ 3 "การอ่านออกเสียงและการอ่านในใจ" ส่วนเนื้อหาที่ครูและผู้บริหารการศึกษามีความเห็นด้วยอยู่ในระดับน้อยตรงกัน คือการอ่านข้อ 4 "ประมวลคำและการใช้พจนานุกรม" ส่วนศึกษานิเทศก์นั้นมีความเห็นด้วยอยู่ในระดับน้อยคือการฟัง ข้อ 3 "การฟังแล้วปฏิบัติตามคำแนะนำหรือคำสั่ง"

2.3 เหมาะสมกับวุฒิภาวะของผู้เรียน ปรากฏว่าทั้งครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีความเห็นด้วยอยู่ในระดับปานกลาง แสดงว่า เนื้อหานี้เหมาะสมกับวุฒิภาวะของผู้เรียนพอสมควร จากการศึกษาพบว่า เนื้อหาที่ครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีความเห็นด้วยอยู่ในระดับน้อยคือ ด้านการพูดข้อ 4 "การเล่าเรื่องและการรายงาน" ข้อ 5 "การแสดงความคิดเห็นร่วมกัน" ด้านการอ่านข้อ 3 "การอ่านออกเสียงและการอ่านในใจ" และข้อ 4 "การประมวลคำและการใช้พจนานุกรม"

2.4 เหมาะที่จะเป็นพื้นฐานในการเรียนขั้นต่อไป ปรากฏว่าทั้งครู ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีความเห็นด้วยอย่างมาก ส่วนผู้บริหารการศึกษามีความเห็นด้วยอยู่ในระดับปานกลาง แสดงว่า เนื้อหานี้เหมาะสมที่จะเป็นพื้นฐานในการเรียนขั้นต่อไปเป็นส่วนมาก จากการศึกษาพบว่าครู มีความเห็นด้วยอยู่ในระดับปานกลางในด้านการฟัง ข้อ 5 "การฟังเรื่องราวต่าง ๆ" การพูดข้อ 4 "การเล่าเรื่องและการรายงาน"

การอ่านข้อ 3 "การอ่านออกเสียงและการอ่านในใจ" ข้อ 4 "การประมวลคำและการใช้พจนานุกรม" ส่วนผู้บริหารการศึกษา มีความเห็นด้วยน้อย ในคํานการหัง ข้อ 2 "มาธยาทในการหัง" คําน การอ่าน ข้อ 4 "การประมวลคำและการใช้พจนานุกรม"

2.5 มีประโยชน์ต่อชีวิตประจำวัน ปรากฏว่า ครู ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีความเห็นด้วยอย่างมาก ส่วนผู้บริหารการศึกษา มีความเห็นด้วยอยู่ในระดับปานกลาง แสดงว่า เนื้อหานี้มีประโยชน์ต่อชีวิตประจำวันเป็นส่วนมาก จากการศึกษาพบว่า ครูมีความเห็นด้วยเกี่ยวกับเนื้อหาอยู่ในระดับปานกลาง คือ คํานการหัง ข้อ 3 "การสนทนาและการซักถาม" ข้อ 4 "การเล่าเรื่องและการรายงาน" คํานการอ่าน ข้อ 3 "การอ่านออกเสียงและการอ่านในใจ" ข้อ 4 การประมวลคำ และการใช้พจนานุกรม" ข้อ 5 "ความรู้และการฝึกฝนทักษะเฉพาะเพื่อการอ่าน" คํานการเขียน ข้อ 5 "การใช้ประมวลคำและพจนานุกรม" และศึกษานิเทศก์มีความเห็นด้วยอยู่ในระดับปานกลาง คือคํานการอ่านข้อ 4 "การประมวลคำและการใช้พจนานุกรม" ส่วนผู้บริหารการศึกษามีความเห็นด้วย น้อยเกี่ยวกับเนื้อหา คือ คํานการอ่าน ข้อ 4 "การประมวลคำและการใช้พจนานุกรม"

2.6 สะดวกต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ปรากฏว่าทั้งครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีความเห็นด้วยอยู่ในระดับปานกลาง แสดงว่า เนื้อหานี้ สะดวกต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนพอสมควร จากการศึกษาพบว่า เนื้อหาที่ผู้บริหารการศึกษา มีความเห็นด้วยว่าสะดวกต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนน้อย คือคํานการหัง ข้อ 4 "การประมวล คำและการใช้พจนานุกรม"

2.7 สะดวกต่อการวัดผลและประเมินผล ปรากฏว่าทั้งครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีความเห็นด้วยอยู่ในระดับปานกลาง แสดงว่า เนื้อหานี้ สะดวกต่อการวัดผลและประเมินผลพอสมควร จากการศึกษาพบว่า มีเนื้อหาที่ผู้บริหารการศึกษามีความเห็น ด้วยว่าสะดวกต่อการวัดผลและประเมินผลน้อย คือ คํานการอ่านข้อ 3 "การอ่านออกเสียงและการอ่าน ในใจ" ข้อ 4 "การประมวลคำและการใช้พจนานุกรม"

3. ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ปรากฏว่า ครู ผู้บริหารการศึกษา ที่ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีความเห็นด้วยอยู่ในระดับปานกลาง แสดงว่า ด้านกิจกรรมการเรียนการสอนมีความเหมาะสมพอสมควร จากการศึกษาพบว่า มีกิจกรรมบางด้านที่ผู้บริหารการศึกษา และศึกษานิเทศก์มีความเห็นด้วยอย่างมาก แตกต่างจากครู และนักวิชาการการศึกษาพิเศษคือ ข้อ 1 "กิจกรรมสอดคล้องกับความถนัดของครู" ส่วนด้านที่ผู้บริหารการศึกษา และศึกษานิเทศก์ มีความเห็นด้วยน้อยกว่าด้านอื่น ๆ คือ ข้อ 6 "การปฏิบัติกิจกรรมที่หลักสูตรเสนอแนะไว้ทำไ้ได้ง่าย" และข้อ 8 "จำนวนกิจกรรมที่เสนอแนะไว้ไม่มีความเหมาะสมกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน"

4. ด้านการวัดผลและการประเมินผล ปรากฏว่า ทั้งครู ผู้บริหารการศึกษา มีความเห็นด้วยอยู่ในระดับปานกลาง แสดงว่าด้านการวัดผลและประเมินผลมีความเหมาะสมพอสมควร จากการศึกษาพบว่า ด้านที่ครู ผู้บริหารการศึกษา ที่ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษมีความเห็นด้วยน้อยคือ ข้อ 3 "เกณฑ์การวัดผลและการตัดสินผลการเรียนไม่มีความเหมาะสมกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน" ส่วนด้านที่ผู้บริหารการศึกษามีความคิดเห็นแตกต่างจากครู ที่ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ คือ ข้อ 6 "การประเมินผลที่หลักสูตรเสนอแนะไว้ปฏิบัติได้จริง" และข้อ 8 "วิธีดำเนินการวัดผลที่ใช้อยู่มีมาตรฐานที่แน่นอน" และด้านที่ครู ผู้บริหารการศึกษา ที่ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษมีความเห็นด้วยอย่างมากคือ "การทดสอบความรู้พื้นฐานก่อนเรียนเรื่องใหม่เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน"

5. ด้านการบริหารและการบริการหลักสูตร ปรากฏว่าทั้งครู ผู้บริหารการศึกษา ที่ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีความเห็นด้วยอยู่ในระดับปานกลาง แสดงว่า ด้านการบริหารและการบริการหลักสูตรมีความเหมาะสมพอสมควร จากการศึกษาพบว่า ด้านที่ผู้บริหารการศึกษา และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีความเห็นด้วยน้อยตรงกัน คือ ข้อ 2 "มีเอกสารประกอบหลักสูตรเพียงพอ" ส่วนด้านที่ครู และผู้บริหารมีความเห็นด้วยน้อยตรงกัน คือ ข้อ 4 "มีการให้ความรู้เกี่ยวกับหลักสูตรใหม่เสมอ" และด้านที่ครูและนักวิชาการการศึกษาพิเศษมีความเห็นด้วยน้อยตรงกันคือ ข้อ 6 "มีอุปกรณ์การสอนเพียงพอต่อความต้องการของครู"

ข. เปรียบเทียบความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการ การศึกษาพิเศษ เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 กลุ่มทักษะ (ภาษาไทย) ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ด้าน คือ ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ ด้านเนื้อหา ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านการวัดผลและประเมินผล และด้านการบริหารและการบริการหลักสูตร ซึ่งเปรียบเทียบแต่ละด้าน ดังนี้

1. ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ ปรากฏว่า ครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีความเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อพิจารณาในรายละเอียดจะเห็นว่า ศึกษานิเทศก์และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีแนวโน้มที่จะเห็นด้วยมากกว่าครูและผู้บริหารการศึกษา ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากครูเป็นปฏิบัติการสอนโดยตรง และผู้บริหารการศึกษาเป็นผู้ที่อยู่ใกล้ชิดกับปฏิบัติมากที่สุด ทำให้มองเห็นความเหมาะสมต่าง ๆ และปัญหาต่าง ๆ ได้ดีกว่า ศึกษานิเทศก์และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ ซึ่งศึกษานิเทศก์และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ เป็นเพียงผู้ทฤษฎีเท่านั้นแต่ไม่ได้เป็นผูลงมือปฏิบัติ โดยเฉพาะด้านผู้เรียนสามารถนำไปปฏิบัติได้นั้น ครูและผู้บริหารการศึกษา กับศึกษานิเทศก์และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีความเห็นแตกต่างกันมากพอสมควร

2. ด้านเนื้อหา ปรากฏว่า ผู้บริหารการศึกษา มีความเห็นด้วยแตกต่างจาก ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยศึกษานิเทศก์และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีความเห็นด้วยปานกลางมากกว่าผู้บริหารการศึกษา การที่ผู้บริหารการศึกษามีความเห็นด้วยแตกต่างจากศึกษานิเทศก์และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ เนื่องมาจากบทบาทและหน้าที่ในการรับผิดชอบและการปฏิบัติงานแตกต่างกัน ผู้บริหารการศึกษาเป็นผู้ที่อยู่ใกล้ชิดกับครูผู้ลงมือปฏิบัติ จึงทำให้มองเห็นปัญหามากกว่าศึกษานิเทศก์และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ ซึ่งเป็นผู้ควบคุมอยู่ห่าง ๆ และไม่ลงมือปฏิบัติ และจากการศึกษาพบว่า ผู้บริหารการศึกษามีความเห็นแตกต่างจากศึกษานิเทศก์และนักวิชาการการศึกษาพิเศษอย่างชัดเจน โดยเฉพาะด้านความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ ด้านเหมาะสมกับวิถีภาวะของผู้เรียน ด้านเหมาะสมที่จะเป็นพื้นฐานในการเรียนขั้นต่อไป ด้านมีประโยชน์ต่อชีวิตประจำวัน ด้านสะดวกต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และสะดวกต่อการวัดผลและติดตามผล

3. ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ปรากฏว่า ครู ผู้บริหารการศึกษา ที่ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีความเห็นด้วยแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาในรายละเอียดจะเห็นว่า ครู ผู้บริหารการศึกษา ที่ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีความเห็นด้วยในด้านการเรียนการสอนอยู่ในระดับปานกลางเท่ากัน แม้ว่าทั้งบทบาท และหน้าที่ในการรับผิดชอบ ตลอดจนการปฏิบัติงานที่แตกต่างกัน แต่ก็ยังมองจุดต่าง ๆ และปัญหาต่าง ๆ ในการปฏิบัติด้านการเรียนการสอนในแนวทางเดียวกัน โดยเฉพาะด้านจำนวนกิจกรรม ลักษณะกิจกรรม และเวลาในการจัดกิจกรรมสำหรับผู้มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้น จำเป็นต้องได้รับการปรับปรุงให้เหมาะสมกับวัยและสอดคล้องกับความแตกต่างระหว่างบุคคล ในการที่จะนำเอากิจกรรมต่าง ๆ ที่เสนอแนะไว้ในหลักสูตรมาใช้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

4. ด้านการวัดผลและการประเมินผล ปรากฏว่า ทั้งครู ผู้บริหารการศึกษา ที่ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีความเห็นด้วยแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาในรายละเอียดจะเห็นว่าที่ศึกษานิเทศก์และนักวิชาการการศึกษาพิเศษมีแนวโน้มที่จะเห็นด้วย มากกว่าครูและผู้บริหารการศึกษา ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากครูเป็นผู้ทำการวัดผลและประเมินผลเอง จึงทำให้มองเห็นปัญหาต่าง ๆ และความเหมาะสมต่าง ๆ แตกต่างจากที่ศึกษานิเทศก์และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ และจากการศึกษาพบว่า ครู และผู้บริหารการศึกษา มีความคิดเห็นแตกต่างจากที่ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษในด้านการประเมินผลสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ การกรอกแบบประเมินผลแบบ ป.02 มีความยุ่งยากซับซ้อน การประเมินผลที่หลักสูตรเสนอแนะไว้ปฏิบัติได้จริง ซึ่งแสดงว่าด้านการวัดผลและการประเมินผลนี้ควรได้รับการแก้ไขปรับปรุง ให้เหมาะสมกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเป็นอย่างมาก

5. ด้านการบริหารและการบริการหลักสูตร ปรากฏว่า ทั้งครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีความเห็นด้วยแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาในรายละเอียดพบว่า ศึกษานิเทศก์มีแนวโน้มที่จะเห็นด้วยมากกว่าครู และผู้บริหารการศึกษา และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ เนื่องมาจากศึกษานิเทศก์เป็นผู้ที่จะต้องบริการด้านหลักสูตรและคิดว่าได้ให้บริการแก่ครู หรือผู้ที่เกี่ยวข้องเพียงพอแล้ว ก็แล้วแต่บางครั้งผู้รับบริการคิดว่ายังไม่ได้รับการตามความต้องการของตน พอที่จะนำมาประกอบการเรียนการสอน เพื่อให้การเรียนการสอนบรรลุเป้าหมายที่วางไว้

ผลการวิจัยครั้งนี้สรุปได้ว่า ครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีความเห็นว่าหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 กลุ่มทักษะ (ภาษาไทย) มีความเหมาะสมพอสมควร โดยในด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ ครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีความเห็นด้วยอยู่ในระดับปานกลางเกือบทุกด้าน ยกเว้นด้านความสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายทั่วไปของภาษาไทย และด้านสอดคล้องกับความต้องการของสังคม ที่ครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีความเห็นด้วยอย่างมากกว่าด้านอื่น ๆ นอกจากนี้ยังมีความเห็นว่าจุดประสงค์การเรียนรู้วิชาภาษาไทยมีมากและยากเกินไป ควรปรับให้เหมาะสมกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินโดยเฉพาะ ด้านเนื้อหา ทั้งครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีความเห็นด้วยอยู่ในระดับปานกลางเกือบทุกด้าน ยกเว้นด้านสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ และด้านที่เหมาะสมที่จะเป็นพื้นฐานในการเรียนขั้นต่อไป ที่ทุกกลุ่มมีความเห็นด้วยมากกว่าด้านอื่น ๆ และยังมีความเห็นว่าเนื้อหาวิชาภาษาไทยมีมากเกินไป ไม่เหมาะสมกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งมีข้อจำกัดในการรับรู้ที่จะเรียนได้ทันในเวลาที่กำหนด ควรมีการลดเนื้อหาที่ไม่จำเป็นออกไปแล้วเน้นเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน สิ่งแวดล้อม เพื่อช่วยเหลือตนเองให้อยู่ในสังคมได้

กํานักกรรมการเรียนการสอน ครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษาพิเศษ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีความเห็นด้วยอยู่ในระดับปานกลางเกือบทุกด้าน ยกเว้นกํานักกรรมการสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ ทุกกลุ่มมีความเห็นด้วยอย่างมากกว่าด้านอื่นๆ ด้านการวัดผลและประเมินผล ทั้งครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษาพิเศษ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีความเห็นด้วยอยู่ในระดับปานกลางเกือบทุกด้าน ยกเว้นด้านการทดสอบความรู้พื้นฐานก่อนการเรียนเรื่องใหม่เป็นสิ่งจำเป็น และควรกำหนดเกณฑ์การวัดผลประเมินผลเฉพาะสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ส่วนด้านการบริหารและการบริการหลักสูตร ทุกกลุ่มก็มีความเห็นด้วยในระดับปานกลางเกือบทุกด้าน ยกเว้นด้านผู้บริหารและครูเห็นความสำคัญของการเรียนการสอนกลุ่มทักษะ ที่มีความเห็นตรงกันมากที่สุด

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับ การแก้ไขปรับปรุงหลักสูตร

ครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษาพิเศษ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีความคิดเห็นว่าหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 กลุ่มทักษะ มีความเหมาะสมพอสมควรทั้งในด้านการจุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน การวัดผลและประเมินผล และการบริหารและการบริการหลักสูตร แต่ยังมีรายละเอียดบางด้านที่ทั้งครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษาพิเศษ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีความคิดว่ายังไม่เหมาะสม จึงใคร่เสนอแนะให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการแก้ไขปรับปรุงหลักสูตร ได้จัดสัมมนาเพื่อหาทางปรับปรุงแก้ไขปัญหาในการใช้หลักสูตรของครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษาพิเศษ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ และควรจะได้พิจารณาในข้อที่เป็นปัญหาสำหรับครู ควรได้มีการจัดสัมมนาร่วมกันเพื่อให้มีความเข้าใจตรงกันและร่วมมือกันในการแก้ปัญหา

2. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหารการศึกษา ศึกษาพิเศษ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ

ในฐานะที่ผู้บริหารการศึกษา ศึกษาพิเศษ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ เป็นผู้ให้ความช่วยเหลือ สนับสนุน แนะนำและให้ความรู้ในการจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมและมีประสิทธิภาพ จึงใคร่เสนอแนะให้ท่านจัดหาและจัดสร้างสื่อการเรียนการสอน

วัสดุอุปกรณ์การสอน ตลอดจนจัดทำหนังสือคู่มือครูเสนอแนะวิธีสอนแบบต่าง ๆ เพื่อเพิ่มพูนความรู้แก่ครู ที่สอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินอย่างเพียงพอ และนอกจากนี้ผู้บริหารควรจัดครูเข้าสอนตามความรู้ความสามารถของครู อีกทั้งควรจัดอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับความก้าวหน้าของการศึกษาพิเศษแก่ครูอย่างสม่ำเสมอ และควรทำการนิเทศติดตามผลอย่างต่อเนื่องด้วย

3. ข้อเสนอแนะสำหรับสถาบันผลิตครู

ควรเน้นในด้านวิธีการสอนแบบต่าง ๆ ตลอดจนวิธีสอนเฉพาะสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เพื่อให้ครูจะสามารถนำไปปฏิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในครั้งต่อไป

1. ควรทำการวิจัยเกี่ยวกับปัญหาการใช้หลักสูตรในระดับชั้นต่อไปจนครบทุกชั้น และควรศึกษาทัศนะของผู้ปกครองและนักเรียนที่มีต่อการใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช

2521

2. ควรทำการวิจัยเกี่ยวกับปัญหาการใช้หลักสูตรจำแนกตามมวลประสบการณ์ทุกกลุ่ม

3. ควรทำการวิจัยติดตามผลปัญหาและอุปสรรค ในการใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ในระดับนี้หลังจากที่ได้มีการนิเทศการศึกษาและช่วยเหลือไปแล้ว

-
บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. ผลงานวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักงาน

คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักงานกฤษฎีกา, 2522.

นวลพรรณ จันทนาคร. ปัญหาของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในกรุงเทพมหานคร ในการสอนวิชาภาษาไทย ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521. ปรินซ์นิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524. อักสำเนา.

บุญนิตย์ ไวสุตีก. ความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา ครูประจำการ และนักเรียนโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521. ปรินซ์นิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522. อักสำเนา.

ปรีชา นิพนธ์พิทยา. การประถมศึกษากับการพัฒนา. กรุงเทพฯ : อีรพษ์การพิมพ์, 2524.

ศตุง อารยะวิญญ. การประเมินการสอนภาษาอังกฤษแก่นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในประเทศไทย. กรุงเทพฯ : ศูนย์ภาษาองค์การซีมีโอ, 2530.

_____. "การพัฒนาการศึกษาพิเศษในประเทศไทย," ใน วารสารการศึกษาแห่งชาติ.

หน้า 25 - 33. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักงานกฤษฎีกา, 2531.

วันชัย ศุภนคร. "ความคิดเห็นเกี่ยวกับสถานะของการใช้หลักสูตรประถมศึกษา," ใน ประชาศึกษา. 30 : 19 - 24 ; มกราคม 2522.

วิชาการ, กรม. คู่มือการใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์เจริญการพิมพ์, 2520.

_____. แนวการใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521. กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2522.

วิเชียร เทียมเมือง. ปัญหาและความคิดเห็นของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในการทดลองใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับร่างครั้งที่ 1 พ.ศ. 2518). ปรินซ์นิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2520. อักสำเนา.

ศรีสมร สอนเจริญ. การศึกษาปัญหาการสอนภาษาไทยตามหลักสูตรพุทธศักราช 2521 ของครู
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 อำเภอศรีสัชนาลัย จังหวัดสุโขทัย. ปรินิพนธ์ คศ.ม.

กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2525. อักสำเนา.

_____. หลักสูตรใหม่เอกสารแนะนำหลักสูตรประถมศึกษา 2521. กรุงเทพฯ : เข็มทรงอักษรเพรส
ศึกษาการพิมพ์, 2520.

_____. หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬารัง, 2521.
ศึกษาธิการ, กระทรวง. รายงานการสัมมนาผลการใช้หลักสูตรประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา

2521. กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2522.

สมพงษ์ จิตระดับ. ความคิดเห็นของผู้บริหารการศึกษาและครูประจำการโรงเรียนประถมศึกษา
สังกัดกรุงเทพมหานครต่อการใช้หลักสูตรประถมศึกษา 2521. ปรินิพนธ์ ค.ม.

กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521. อักสำเนา.

สามัญศึกษา, กรม. การบริหารงานวิชาการในโรงเรียนมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : กองมัธยมศึกษา
กรมสามัญศึกษา, 2532.

สุมิตร ฤมากร. หลักสูตรและการสอน. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : เคล็คไทย, 2523

สุพรรณิ โพธิ์จันทร์. ความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา และศึกษานิเทศก์ เกี่ยวกับการใช้
หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ในกลุ่มทักษะ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สังกัด

กรุงเทพมหานคร. ปรินิพนธ์ คศ.ม. ชลบุรี : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน,
2528. อักสำเนา.

อนันต์ ศรีโสภ. หลักการวิจัยเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช, 2521.

Best, John W. Research in Education. 3rd ed. New Delhi : Pretice - Hall
1978.

Chester, Nolte M. An Introduction to School Administration Select Reading.
New York : Mcmillan Company, 1966.

Clark, Allen Domain. "A Teacher Evaluation of Selected Method of
Inservice Education," Dissertation Abstracts International.
(University Micro - Film) 31 : 2517-A, December, 1970.

Deverell, A.F. "Are Reading Improvement Course at the University Level Justified?," The Journal of Education Research. 54 : 54 - 56, February, 1961.

Johansen, John M. "The Relationship Between Teacher's Perception of Influence of Local Curriculum Decision Making and Curriculum Implementation," Education Research. 2(61) : 81 - 83, October, 1967.

Langenbach, Michael. "Development of an Instruction to Measure Teacher's Attitude Toward Curriculum Use and Planning," Education Research. 66(1) : 35 - 38, September, 1972.

Michaelis, John U., Ruth M. Grossman and Eloud F. Scott. New Designs for the Elementary School Curriculum. New York : McGraw-Hill, 1967.

Morsey, Royal J. Improving English Instruction. Boston : Allyn and Bacon Inc., 1965.

Norden, Kerstin. "Learning Processes and Personality Development in Deaf Children," American Annals of the Deaf. 126 : 404 - 409, June, 1981.

Tries, Donald George. "Examination of some or Relationship Between Future Study and Curriculum as a Theoretical Activity," Dissertation Abstracts International. 39(2) : 655 - 656, August, 1977.

Worren, Feinberg Marvin. "An Analysis of Guidelines for in Service Teacher Education Practices in Selected School Grade 5 - 9," Dissertation Abstracts International. 35 : 3561-A, December, 1974.

ભારતખબર

แบบสอบถาม

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

แบบสอบถามเพื่อการวิจัยนี้มีความมุ่งหมายที่จะรวบรวมความคิดเห็นของครู ผู้บริหาร การศึกษา ศิษยานุเสถ์ และนักวิชาการทางการศึกษาพิเศษ เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรพิเศษสำหรับ คนหูหนวก ในโรงเรียนโสตศึกษา กลุ่มวิชาทักษะ (ภาษาไทย) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เพื่อประโยชน์ในการปรับปรุงหลักสูตรกลุ่มทักษะ (ภาษาไทย) ให้ดีขึ้น และพัฒนาประสิทธิภาพ การเรียนการสอนให้ดียิ่งขึ้น

แบบสอบถามชุดนี้มี 3 ตอนคือ

- ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม
- ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถาม ถามความคิดเห็นของท่านเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรพิเศษ สำหรับคนหูหนวก กลุ่มทักษะ (ภาษาไทย) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนโสตศึกษา
- ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามปลายเปิด เพื่อเปิดโอกาสให้ท่านได้แสดงความคิดเห็น และข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

ตอนที่ 1

สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

โปรดเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงใน ☐ หน้าข้อความที่ตรงกับสถานภาพจริงของท่านมากที่สุด

ปัจจุบันท่านดำรงตำแหน่ง

- ☐ ครูผู้สอน
- ☐ ครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ ผู้อำนวยการ และหรือผู้ช่วยฝ่ายวิชาการ
- ☐ ศึกษานิเทศก์
- ☐ นักวิชาการการศึกษาศิษษาพิเศษ

ตอนที่ 2

แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรพิเศษสำหรับคนหูหนวก (พ.ศ.2527)

กลุ่มทักษะ(ภาษาไทย) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนโสตศึกษา ในส่วนที่เกี่ยวกับ

1. จุดประสงค์การเรียนรู้
2. เนื้อหา
3. กิจกรรมการเรียนการสอน
4. การวัดผลและการประเมินผล
5. การบริหารและการบริการหลักสูตร

โปรดเขียนเครื่องหมาย ลงในช่องว่างที่ตรงกับความคิดหรือความรู้สึกของท่านในแต่ละข้อดังนี้

ข้อ 1	หมายถึง	เรื่องที่ถามมีความเกี่ยวข้องกับสถานการณ์นั้นน้อยที่สุด
ข้อที่ 2	หมายถึง	เรื่องที่ถามมีความเกี่ยวข้องกับสถานการณ์นั้นน้อย
ข้อที่ 3	หมายถึง	เรื่องที่ถามมีความเกี่ยวข้องกับสถานการณ์นั้นปานกลาง
ข้อที่ 4	หมายถึง	เรื่องที่ถามมีความเกี่ยวข้องกับสถานการณ์นั้นมาก
ข้อที่ 5	หมายถึง	เรื่องที่ถามมีความเกี่ยวข้องกับสถานการณ์นั้นมากที่สุด

ตัวอย่าง

ความคิดเห็นเกี่ยวกับจุดประสงค์การเรียนรู้

ข้อ	สถานการณ์ จุดประสงค์การเรียนรู้	สอดคล้องกับ จุดมุ่งหมายทั่วไปของภาษาไทย					เหมาะสมกับ วัยของผู้เรียน					ฯลฯ
		1	2	3	4	5	1	2	3	4	5	
(๐)	การจำแนกเสียงพยัญชนะที่คล้ายกันออกจากกัน											

จากตัวอย่าง ถ้าท่านเขียนเครื่องหมาย ✓ ตรงกับหมายเลข 5 ในช่องสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายทั่วไปของภาษาไทย หมายความว่า ท่านมีความคิดเห็นว่าจุดประสงค์การเรียนรู้ในข้อนี้เกี่ยวกับจุดมุ่งหมายทั่วไปของภาษาไทยมากที่สุด

และในช่องเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน ท่านเขียนเครื่องหมาย ✓ ตรงช่องหมายเลข 3 หมายความว่าท่านมีความคิดเห็นว่า จุดประสงค์การเรียนรู้ในข้อนี้มีความเหมาะสมกับวัยของผู้เรียนในระดับปานกลาง และช่องอื่น ๆ ก็เช่นเดียวกัน

ข้อ	สถานการณ์	สอดคล้องกับ จุดมุ่งหมาย ทั่วไปของ ภาษาไทย					เหมาะสมกับ วัยของผู้เรียน					สอดคล้องกับ ความต้องการ ของสังคม					ผู้เรียน สามารถนำ ไปปฏิบัติได้					ครูสามารถ สอนให้บรรลุ จุดประสงค์ได้					สามารถวัดผล และติดตามผล ได้				
		1	2	3	4	5	1	2	3	4	5	1	2	3	4	5	1	2	3	4	5	1	2	3	4	5					
18	สนทนากับเพื่อน ๆ ได้อย่างมีความสุข																														
19	สนุกสนานโดยพูดหรือใช้ภาษามือ วางท่าทางในการอ่านหนังสือได้ถูก ต้อง เช่น การจับหนังสือ ระยะห่าง การปิดหนังสือ ฯลฯ																														
20	ลากเส้นพื้นฐานตามแบบใดถูกต้อง																														
21	วางท่าทางในการเขียนได้ถูกต้อง																														
22	อ่านในใจแล้วจับใจความสั้น ๆ ได้																														
23	บอกชื่อครูและชื่อเพื่อนนักเรียน (อ่าน ป้าย) ได้ไม่น้อยกว่า 5 คน																														
24	อ่านเขียนและประสมคำโดยใช่ ก ม น ต กับสระ -า -ิ -ี -ุ -ึ -อ -เ -ใ -ย																														

ข้อ	สถานการณ์ จุดประสงค์การเรียนรู้	สอดคล้องกับ จุดมุ่งหมาย ทั่วไปของ ภาษาไทย					เหมาะสมกับผู้เรียน					สอดคล้องกับ ความต้องการ ของสังคม					ผู้เรียน สามารถนำ ไปปฏิบัติได้					ครูสามารถ สอนในบรรลุ จุดประสงค์ได้					สามารถวัดผล และติดตามผล ได้				
		1	2	3	4	5	1	2	3	4	5	1	2	3	4	5	1	2	3	4	5	1	2	3	4	5					
40	อ่าน เขียน คำที่ประสมด้วยสระ - เีย ใต้																														
41	อ่าน คำที่มีอักษร อ ห นำ ใต้																														
42	อ่าน เขียน และประสมคำโดยใช้ ฝ ช ญ ใต้																														
43	อ่าน เขียน และประสมคำที่ใช้สระ เ-อะ ไ-ะ และวรรณยุกต์ - ใต้																														
44	อ่าน เขียน คำที่สะกดด้วยแมกและ ไ วรรณยุกต์ ใต้																														
45	อ่าน เขียน คำที่สะกดด้วยแมกและ ไ วรรณยุกต์ ใต้																														

ข้อ	สถานการณ์	สอดคล้องกับ จุดมุ่งหมาย ทั่วไปของ ภาษาไทย					เหมาะสมกับผู้เรียน					สอดคล้องกับ ความต้องการ ของสังคม					ผู้เรียน สามารถนำ ไปปฏิบัติได้					ครูสามารถ สอนให้บรรลุ จุดประสงค์ได้					สามารถวัดผล และติดตามผล ได้				
		1	2	3	4	5	1	2	3	4	5	1	2	3	4	5	1	2	3	4	5	1	2	3	4	5	1	2	3	4	5
46	อ่าน เขียน คำที่สะกดด้วยแม่เกย หรือคำ สะกด และใช้วรรณยุกต์ได้																														
47	อ่าน เขียนคำที่มี ร ล ก ล้ำและใช้วรรณยุกต์ได้																														
48	อ่าน เขียน คำที่ชนตนด้วย สร พร ส และใช้วรรณยุกต์ได้																														
49	อ่านและเขียนคำที่ใช้ ต ฒ ป ษ ศ ค ช ฎ สะกดได้																														
50	อ่านและเขียนคำที่ใช้ตัวการันต์ได้																														
51	อ่านและเขียนคำที่ชนตนด้วยพยัญชนะ ฐ ฌ ฬ ได้																														

เนื้อหาวิชาภาษาไทยที่กำหนดไว้ในหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 สำหรับต้นหมวกต่อไปนี้^๕เพื่อความสอดคล้องกับ
สถานการณ์ต่อไป^๖เพียงใด

[illegible]

ความคิดเห็นด้านเนื้อหา (ต่อ)

ข้อ	สถานการณ เนื้อหา	สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					เหมาะสมกับเวลาที่กำหนดให้					เหมาะสมกับวุฒิภาวะของผู้เรียน					เหมาะที่จะเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ต่อไป					มีประโยชน์ต่อการจัดกิจกรรมการเรียน					สะดวกต่อการวัดผลและประเมินผล				
		1	2	3	4	5	1	2	3	4	5	1	2	3	4	5	1	2	3	4	5	1	2	3	4	5					
1	การพูด																														
2	ความพร้อมเพื่อการพูด																														
3	มารยาทในการพูด																														
4	การสนทนาและการซักถาม																														
5	การเล่าเรื่องและการรายงาน																														
6	การแสดงความคิดเห็นร่วมกับ สิ่งบันเทิงและกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้																														
	ภาษา																														

[illegible]

[illegible]

3. คำนึงกิจกรรมการเรียนการสอน

กิจกรรมการเรียนการสอนที่เสนอแนะไว้ในคู่มือครูนั้น ท่านคิดว่ามีลักษณะดังต่อไปนี้เพียงใด

ข้อ	ข้อความ	เห็นด้วย				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1	กิจกรรมสอดคล้องกับความคิดรวบยอด					
2	กิจกรรมสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
3	กิจกรรมสอดคล้องกับเนื้อหา					
4	กิจกรรมเหมาะสมกับวัยและความสามารถของ ผู้เรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน					
5	กิจกรรมสอดคล้องกับความแตกต่างระหว่างบุคคล					
6	การปฏิบัติกิจกรรมที่หลักสูตร เสนอแนะไว้ทำได้ง่าย					
7	ครูสามารถดัดแปลงกิจกรรมให้เหมาะสมกับเด็ก ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินได้					
8	จำนวนกิจกรรมที่เสนอแนะไว้ไม่มีความเหมาะสม กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน					
9	ผู้สอนไม่มีเวลาเพียงพอในการจัดกิจกรรม					
10	กิจกรรมที่เสนอแนะไว้ช่วยส่งเสริมความรู้และ พัฒนาสติปัญญาของผู้เรียนที่มีความบกพร่องทาง การได้ยินได้มาก					
11	นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินให้ความ ร่วมมือในการปฏิบัติกิจกรรมเป็นอย่างดี					

กิจกรรมการเรียนการสอน (ต่อ)

ข้อ	ข้อความ	เห็นด้วย				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
12	กิจกรรมทำให้นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเข้าใจบทเรียนได้ดี					
13	กิจกรรมที่เสนอแนะไว้ไม่ครอบคลุมการฝึกทักษะทั้ง 4 ด้านสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินอย่างเพียงพอ					
14	กิจกรรมอื่น ๆ ที่ครูนำมาใช้ในการเรียนการสอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีมาก					

4. ด้านการวัดผลและการประเมินผล

การวัดผลและการประเมินผลที่กำหนดไว้ในเครื่องมือวัดจุดประสงค์การเรียนรู้ ท่านคิดว่า
ลักษณะดังต่อไปนี้เพียงใด

ข้อ	ข้อความ	เห็นด้วย				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1	การทดสอบความรู้พื้นฐานก่อนเรียนเรื่องใหม่เป็น สิ่งจำเป็นสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการไคยีน					
2	เครื่องมือที่เสนอแนะให้ใช้วัดพฤติกรรมมีความ เหมาะสมกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการไคยีน					
3	เกณฑ์การวัดผลและการตัดสินผลการเรียนไม่มี ความเหมาะสมกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการไคยีน					
4	การประเมินผลสอดคล้องกับจุดประสงค์การ เรียนรู้					
5	การกรอกแบบประเมินผลแบบ ป.02 มีความยุ่ง ยากซับซ้อน					
6	การประเมินผลที่หลักสูตรเสนอแนะไว้ปฏิบัติได้ จริง					
7	ครูไม่มีเวลาเพียงพอในการวัดผลและประเมินผล					
8	วิธีดำเนินการวัดผลที่ใช้ยังมีมาตรฐานแน่นอน					
9	สามารถนำผลจากการวัดผลประเมินผลมาใช้ ประโยชน์ในการปรับปรุงการเรียนการสอนเด็ก ที่มีความบกพร่องทางการไคยีน					

ด้านการวัดผลและการประเมินผล (ต่อ)

ข้อ	ข้อความ	เห็นด้วย				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
10	วิธีอื่น ๆ ที่ครูนำไปใช้ในการวัดผลและประเมินผล สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน					

5. ด้านการบริหารและการบริการหลักสูตร

การบริหารและการบริการหลักสูตร ท่านคิดว่ามีลักษณะดังต่อไปนี้เพียงใด

ข้อ	ข้อความ	เห็นด้วย				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1	ผู้บริหารโรงเรียนและศึกษานิเทศก์มีการติดตามผลการเรียนการสอนอย่างสม่ำเสมอ					
2	มีเอกสารประกอบหลักสูตรเพียงพอ					
3	มีหนังสืออ่านเพิ่มเติมเพื่อเสริมสร้างความรู้ทางด้านการศึกษาพิเศษไม่เพียงพอ					
4	มีการให้ความรู้เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรใหม่เสมอ					
5	มีการให้ความช่วยเหลือในการจัดทำสื่อและวัสดุประกอบการสอนเสมอ					
6	มีอุปกรณ์การสอนเพียงพอกับความต้องการของครู					
7	การจัดครูเข้าชั้นเรียนไม่เหมาะสมกับความสามารถและความถนัดของครู					
8	ผู้บริหาร ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษให้การแนะนำช่วยเหลือเมื่อมีปัญหา					
9	มีการจัดอบรมให้ความรู้ทางด้านการศึกษาพิเศษแก่ครูอยู่เสมอ					
10	อาคารสถานที่ไม่สะดวกในการจัดการเรียนการสอนและการจัดกิจกรรม					
11	ผู้บริหารโรงเรียนและครูเห็นความสำคัญของการเรียนการสอนกลุ่มทักษะ					

ตอนที่ 3

แบบสอบถามส่วนนี้เปิดโอกาสให้ท่านแสดงความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะต่าง ๆ เพิ่มเติม เพื่อจะเป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงกลุ่มทักษะ (ภาษาไทย) ต่อไป

1. ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ มีข้อเสนอแนะดังนี้

.....

.....

2. ด้านเนื้อหา มีข้อเสนอแนะดังนี้

.....

.....

3. ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน มีข้อเสนอแนะดังนี้

.....

.....

4. ด้านการวัดผลและการประเมินผล มีข้อเสนอแนะดังนี้

.....

.....

5. ด้านการบริหารและการบริการหลักสูตร มีข้อเสนอแนะดังนี้

.....

.....

.....

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ นางสาวอุณาวรรณ ชื่อสกุล มั่นใจ

เกิดวันที่ 13 เดือน ตุลาคม พุทธศักราช 2503

สถานที่เกิด ตำบลท่าโรง อำเภอบึงนาราง จังหวัดพิจิตร

สถานที่อยู่ปัจจุบัน บ้านเลขที่ 260/1 หมู่ 14 ถนน บางแสนล่าง ตำบลแสนสุข
อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี 20130 โทร 383401

ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน อาจารย์ 1 ระดับ 4

สถานที่ทำงานปัจจุบัน โรงเรียนโสศรศึกษาจังหวัดชลบุรี
ตำบลแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี 20130 โทร. 382638

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2520	เตรียมอุดมศึกษา (แผนกศิลป์) จากโรงเรียนอัมพรไพศาล
พ.ศ. 2523	ปศ.สูง (เอกการศึกษาพิเศษ) จากวิทยาลัยครูสวนกุหลาบ
พ.ศ. 2525	ศศ.บ. (วิชาเอกภูมิศาสตร์) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
พ.ศ. 2527	ศศ.บ. (วิชาเอกบริหารการศึกษา) จากมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช

ความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา ศิษยานุศิษย์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ
 เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521
 ในกลุ่มทักษะ (ภาษาไทย) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

บทคัดย่อ
 ของ
 อุดมวรรณ มั่นใจ

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
 ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการศึกษาพิเศษ
 กันยายน 2533

การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา
ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ เกี่ยวกับการนำหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521
กลุ่มทักษะ (ภาษาไทย) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ไปใช้ในโรงเรียนโสตศึกษา

กลุ่มตัวอย่างมีจำนวนทั้งสิ้น 91 คน ประกอบด้วยครูผู้สอนกลุ่มทักษะ (ภาษาไทย) จำนวน
33 คน ผู้บริหารการศึกษา จำนวน 16 คน ศึกษานิเทศก์ จำนวน 21 คน และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ
จำนวน 21 คน การวิจัยครั้งนี้คือเอาบุคคลผู้ที่เกี่ยวข้องที่อยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2532
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบสอบถาม

ผลการศึกษาพบว่าครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ
มีความคิดเห็นว่าหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 กลุ่มทักษะ (ภาษาไทย) มีความเหมาะสม
พอสมควร ทั้งในด้านการประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน การวัดผลและ
ประเมินผล และการบริหารและการบริการหลักสูตร แต่ยังมีรายละเอียดบางด้านที่ทั้งครู ผู้บริหาร
การศึกษา ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการการศึกษาพิเศษ มีความคิดเห็นว่าต้องปรับปรุงให้เหมาะสม
ยิ่งขึ้น

จากการเปรียบเทียบความคิดเห็นของครู ผู้บริหารการศึกษา ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการ
การศึกษาพิเศษ พบว่า ในด้านเนื้อหา มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
สำหรับด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนการสอน การวัดผล และประเมินผล และการ
บริหารและการบริการหลักสูตร มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

สำหรับปัญหาและข้อเสนอแนะซึ่งสรุปได้ว่า เนื้อหาภาษาไทยมีมากเกินไปควรกำหนด
จุดประสงค์และเนื้อหาให้เหมาะสมกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เวลาที่กำหนดให้ไม่เพียงพอ
ควรเพิ่มหรือขยายเวลาเรียนวิชาภาษาไทย

THE OPINIONS OF THE TEACHERS, ADMINISTRATORS, SUPERVISORS AND
SPECIAL EDUCATORS ON THE IMPLEMENTATION OF THE THAI
LANGUAGE SKILL FOR PRATHOM SUKSA I, B.E. 2521

AN ABSTRACT

BY

UNAWAN MANJAI

Presented in partial fulfillment of the requirements for the Master
of Education degree in Special Education
at Srinakharinwirot University

September 1990

The purpose of this study was twofold; to survey and to compare the opinions of teachers, administrators, supervisors and special educators toward the B.E. 2521 Elementary School Curriculum of the Thai Language Skill for Prathom Suksa I used in Sotsuksa Schools.

The Sample for this study included 33 teachers, 16 administrators 21 supervisor and 21 special educators who were randomly selected. The instrument used in collecting the data was a questionnaire.

The finding revealed that the teachers, administrators, supervisors and special educators agreed that the Thai Language Skill Curriculum was moderately appropriate for the learning objectives, contents, learning activities, evaluations and implementation. However, some aspects of the curriculum, as viewed by the school teachers, administrators, supervisors and special educators needed to be improved.

When the opinions of these groups were compared, it was found that thier opinions were different in the area of curriculum content, significant at .05 level, while other eares such as learning objectives, learning activities, eveluations and implementation were insignifficantly different.

Conclusively, the problems and suggestions for Thai subjects are too comprehensive. Objectives and contents in the curriculum should be more appropriately constructed for the hearing impaired students. In addition, the time needed for its each teaching period is somewhat inadequately arranged. The increasing and extension of the time in the Thai teaching period is therefor inevitable.